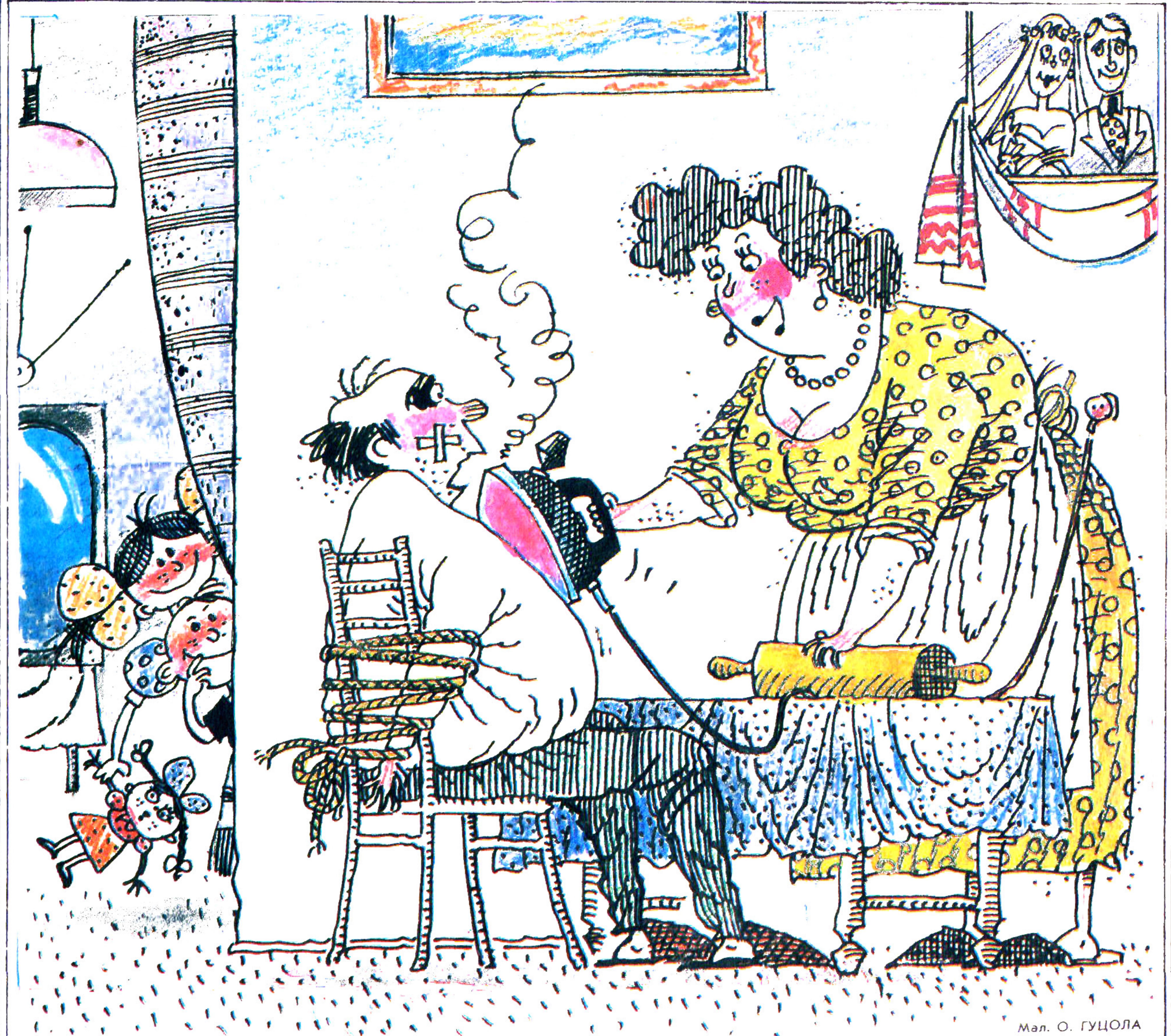

9·10
1995

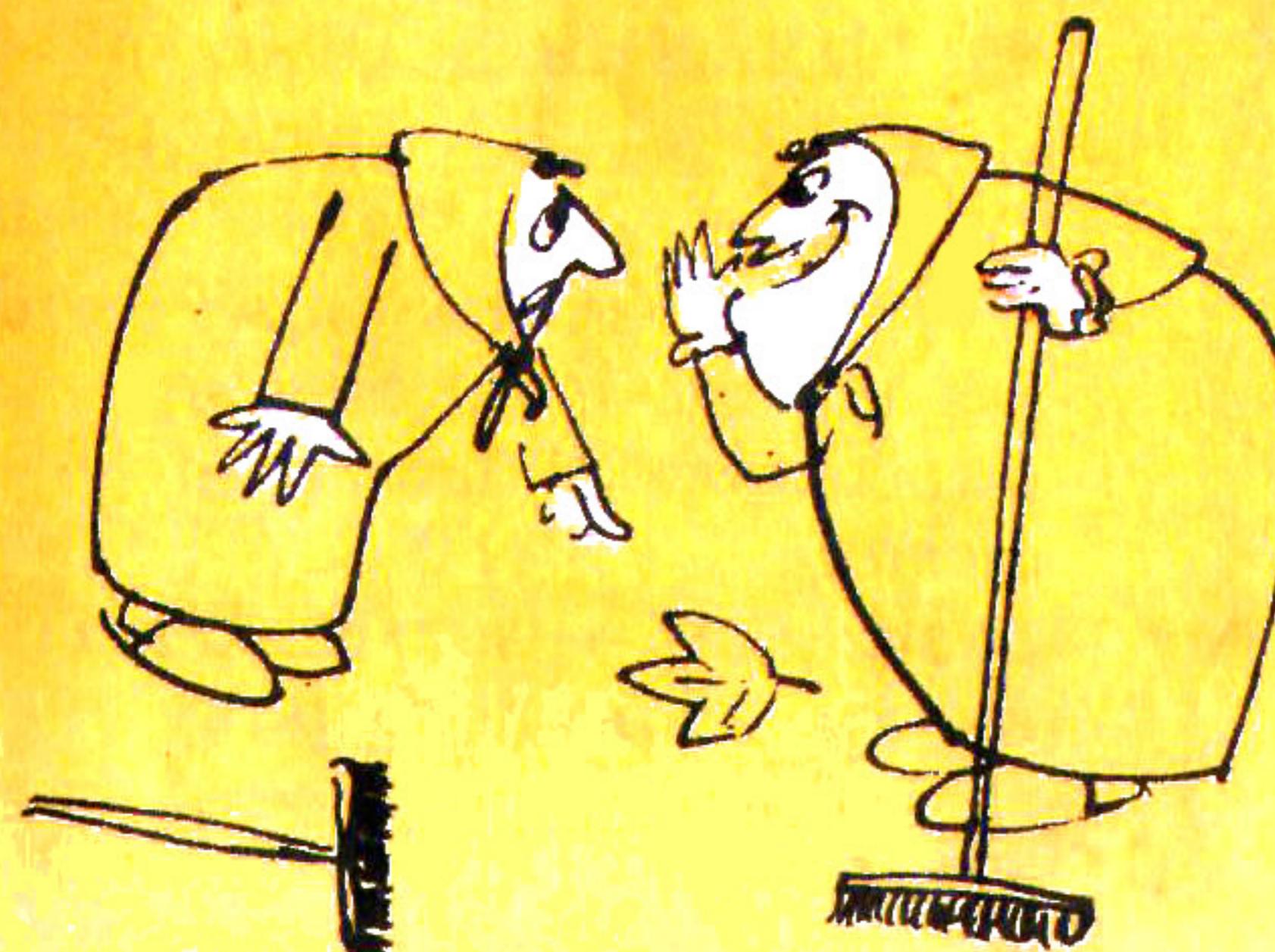

ПЕРЕСІЙ

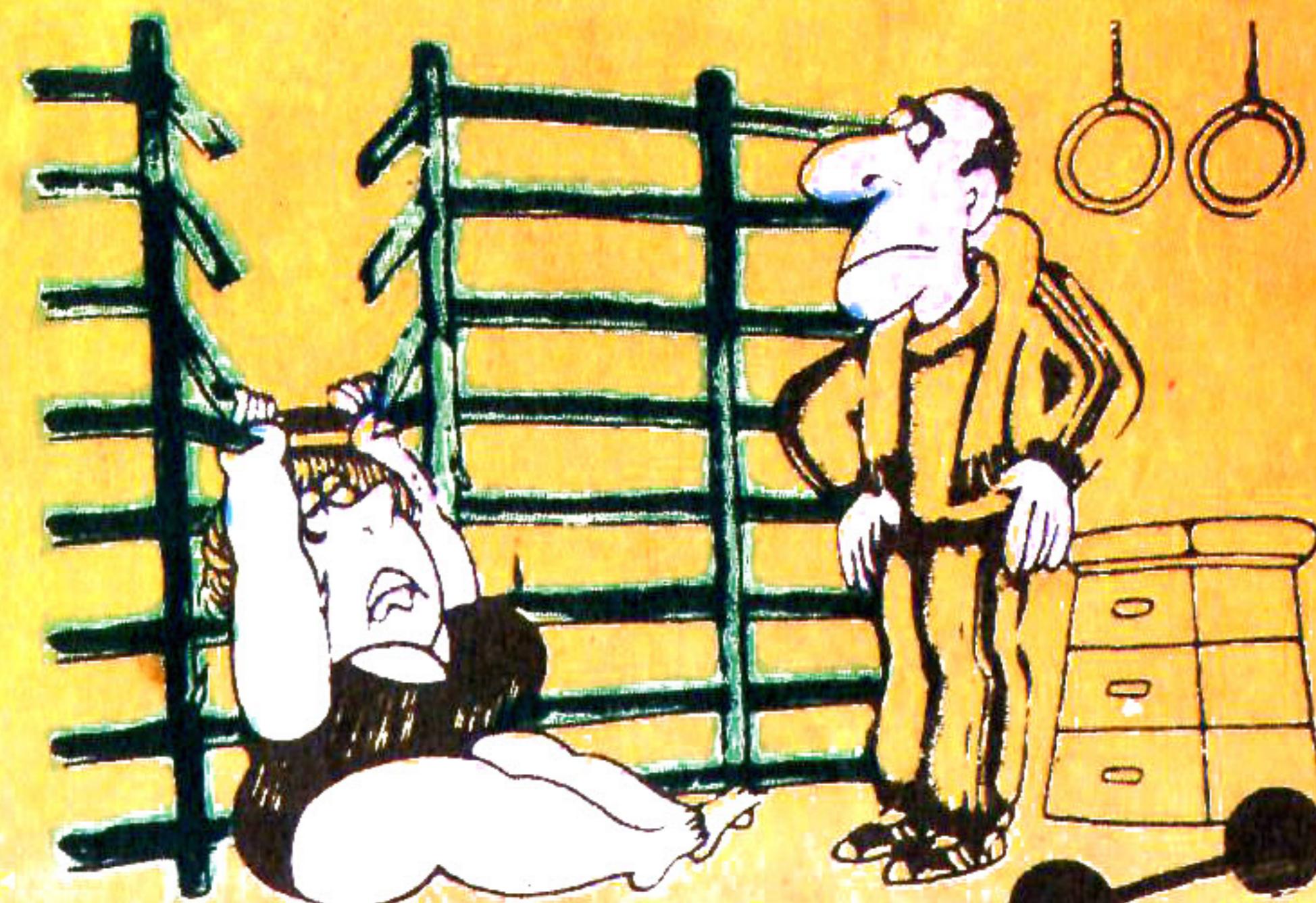
ДАЙДЖЕСТ

Ще раз питаю: любиш мене чи ні?

Докладніше на цю тему — на стор. 8—9.

— Знову завезли дешеву ковбасу?

● НІЧОГО СТРАШНОГО

— Лікарю, я більше не витримаю цю дістю. Уявіть, вчора я мало не відкусила у чоловіка вухо!

— Нічого страшного. Це лише вісімдесят калорій.

● ПОРАДА

В електриці дві бабусі сперечалися відкрити вікно чи ні. Одна наполягала, що вікно має бути відкритим, інша вимагала, щоб вікно залишили закритим, інакше вона застудиться.

Нарешті їхню суперечку взявся вирішити чоловік, якому набридло це слухати. Він запропонував:

— Давайте спершу відкриємо вікно і хай одна з вас застудиться і помре. А тоді закриємо вікно, щоб друга задихнулася.

— Соціологічне опитування: у скільки мільйонів ви зараз оцінюєте своє життя..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Нотатки

Відео

Оце недавно з відділення для буйних втекло троє хворих. Роз'язали гамівні сорочки, відімкнули загратовані двері й, переодягнувшись в одяг санітарів, накивали п'ятами.

Що почалося! Всю міліцію поставили на ноги. Національну гвардію привели в бойову готовність. Усі газети надрукували фотографії втікачів, а телебачення у спецвипусках повідомляло їхні особливі прикмети, а також докладно інформувало про їхні звички, манеру поведінки, погляди та переконання. Солідні премії тим, хто знайде й поверне втікачів.

Не минуло й доби, як розшуки увінчалися успіхом: шістнадцять чоловік, прикмети яких збігалися з прикметами втікачів, було доставлено до лікарні. Компетентна комісія з лікарів та санітарів мала з них відібрати саме отих трьох. Та сталося непередбачене: привезли ще двадцять. Іх розміщували по палахах, кабінетах, підсобних приміщеннях.

Та не встигли розмістити цих, як уже привезли нових. Кількість прибулих, подібних на втікачів, перевалила за сотню. І що найстрашніше — продовжувала рости в геометричній прогресії. Пішла чутка, що всіх нас, тобто, хворих, які не становлять небезпеки для суспільства, випишуть.

З одного боку, ми зра-

божевільного

Чай

діли, а з іншого — обурювались. Чого це якісь випадкові люди ютимуть наш хліб, спатимуть у наших ліжках! Хоча з приводу випадковості можна було б і посперечатися. Комісія компетентних фахівців з тисячі двохсот на вчорашній день доставлених у нашу лікарню громадян, у більшої половини визнали серйозні психічні відхилення, які потребують негайного медичного втручання, оскільки небезпечні для оточуючих.

Якщо так піде далі, — обурювався наш головлікар, — сюди все місто переселиться.

І справді, поповзли чутки, що у зв'язку з цією історією паралізовано багато різних відомств, бо їхні провідні кадри потрапили до нас. Перестали функціонувати навіть деякі урядові структури. А коли і в парламенті не вистачило кворуму для прийняття чергового закону, я не витримав.

— Слухайте, — кажу своїм однопалатникам, — треба щось робити. Невже ми з вами допустимо, щоб з такої країни зробили божевільню! Давайте повернемо втікачів! У мене є план...

Та план мій здійснити не вдалося, бо втікачі повернулися самі. Мабуть, збагнули, що наробили свою зухвалою втечею.

Підготував до друку
П. ЮРКІВ.

● РІШЕННЯ ЗБОРОВ

Збори в клубі рибалок. Голова каже:

— У позаминулому році ми виїздили на зимову риболовлю і брали по пляшці на ніс. У результаті — загубили всі вуdkи. Минулого року

брали по дві пляшки на ніс і загубили автобус. Як бути цього разу?

Встає один з рибалок:

— У мене пропозиція: взяти по три пляшки, але їхати без вуdkів із автобуса не виходити.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КОНТРАПУНКТ

- В очі: — Я зачіска пасує вам, шановна! Як молодить! Ви юна, мов дівча.
- Поза очі: — На голові в тій потвори вовна Така, що тільки ріг не вистача.
- В очі: — Це ваші дітки? Хлопчик весь у діда. А в доні — синька татова в очах.
- Поза очі: — Одне дитя у ній від сусіда, А друге — нагуляла у Сочах.
- В очі: — Як муж ваш поживає — Гнат Петрович? Посада в нього, чув я, ого-го!
- Поза очі: — Ото вже фрукт! Ото, скажу вам, овоч! Підсиджує начальника свого.
- В очі: — Ви на роботі в себе, у крамниці, Така привітна, ввічлива така!
- Поза очі: — Шизофренічка, а не продавщиця! Всіх покупців до гикавки ляка.
- В очі: — Я — лицемір?! Та що ви, тій же право? Не жив з брехнею в дружбі і півдня.
- Поза очі: — Ах, як вона підступно, як лукаво Плює у душу! От уже свиня!

Григорій ГАРЧЕНКО.

Мал. О. ГУЦОЛА

НАРОДНИЙ
СУД

● ДЕ ТРАКТОР?

Фермер оре, воли тягнуть плуга. Сусіга питає:

— А де ж твій трактор?

— У сараї.

— А чому ж ти ореш на волах, а не трактором?

— Та не хочу, аби вони гадали, ніби життя — суцільне свято.

● ЯК ДІЗНАЛАСЯ

У будинку престарілих бабуся каже дігу:

— Хочеш, я точно вгадаю, скільки тобі років?

— Ану спробуй!

— Знімай штаны. Повагався гіг — і зняв.

— Знімай і труси. І труси зняв. Подивилась бабуся уважно і каже:

— Тобі вісімдесят три з половиною.

— Як ти дізналася? — ошелешено спитав гіг.

— Як дізналася! Та ти ж мені вчора сам сказав.

● РЯТИВНИЦЯ

— Ти чого на ній одружуєшся? — питає на весіллі сп'янілий гість у молодого. — Вона ж страшна і сварлива!

— Зате врятувала мені життя.

— А як?

— Попередила: «Якщо не одружишся — вб'ю!»

● ПЕРЕПЛУТАЛИ

Чоловік раптово повертається з відрядження, входить у спальню і бачить у ліжку незнайомого чоловіка. Він іде до шаф, відчиняє її, дістає звідти голу дружину і кричить:

— Ігюотка! Скільки разів повторювати: він — у шафі, ти — в ліжку!

Едуард ЖУРИСТ

Директор цирку пив каву і читав газету. Відчинились двері, і секретарка повідомила, що до нього прийшов відвідувач. Директор, не відриваючись від газети, кивнув.

— Вибачте,— сказав відвідувач,— мені сказали, що ви наймаєте артистів.

Директор продовжував читати газету.

— Я вже працював у цирку і завжди мав успіх.

Директор відсьорбнув кави і продовжував читати газету.

— Мої партнери завжди були мною задоволені. Я вмію ходити по дроту...

Газета зашелестіла.

— І верхи вмію їздити.

Директор розгорнув газету, щоб дочитати продовження статті.

— Можу стрибати й через вогняне коло.

Ніякої реакції.

— Я вас дуже прошу,— казав відвідувач приниженим тоном.— Ви повинні мене взяти. Я не єв уже цілий тиждень...

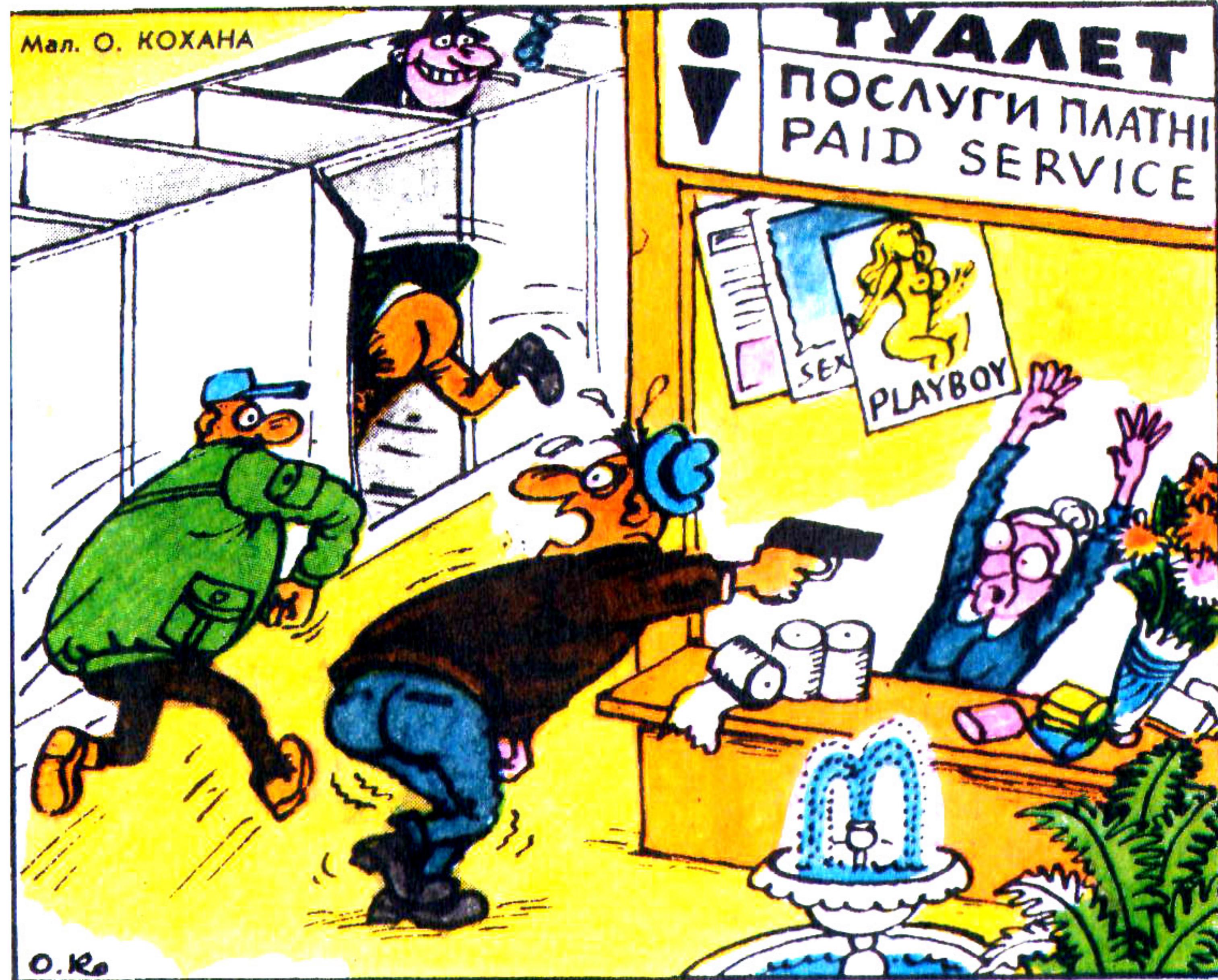
— Усе це дурниці. Все, про що ви кажете, у мене роблять навіть леви, тигри і пантери,— сказав директор, з шумом складаючи газету.

Тільки тепер він побачив, хто сидів навпроти: у шкіряному кріслі розмістився гіантський африканський лев.

— Мені дуже шкода,— сказав він вищуканою англійською мовою.— У такому разі мені лишається єдине...

І він проковтнув директора цирку. Згодом він написав книгу, в якій пояснив публіці, що справжнє мистецтво не робиться на голодний шлунок.

Переклад з румунської.

— Давайте швидше, хлопці, бо і я вже не витримую!...

★ ★ ★ ★ Хроніка новин ★ ★ ★ ★

ЗЛЯКАВСЯ!

До нашого міста прибула делегація людоїдерів з островів Самбабво. Мер міста категорично відмовився зустрічати гостей, пославши на те, що в нього ще малі діти і хвора мама.

НЕПІДКУПНИЙ

Впливовий чиновник муніципалітету пан Г. М. Недоїденко відмовився від хабаря у двадцять тисяч купонів. Довелося подарувати йому тисячу доларів, аби він ті купони погодився взяти.

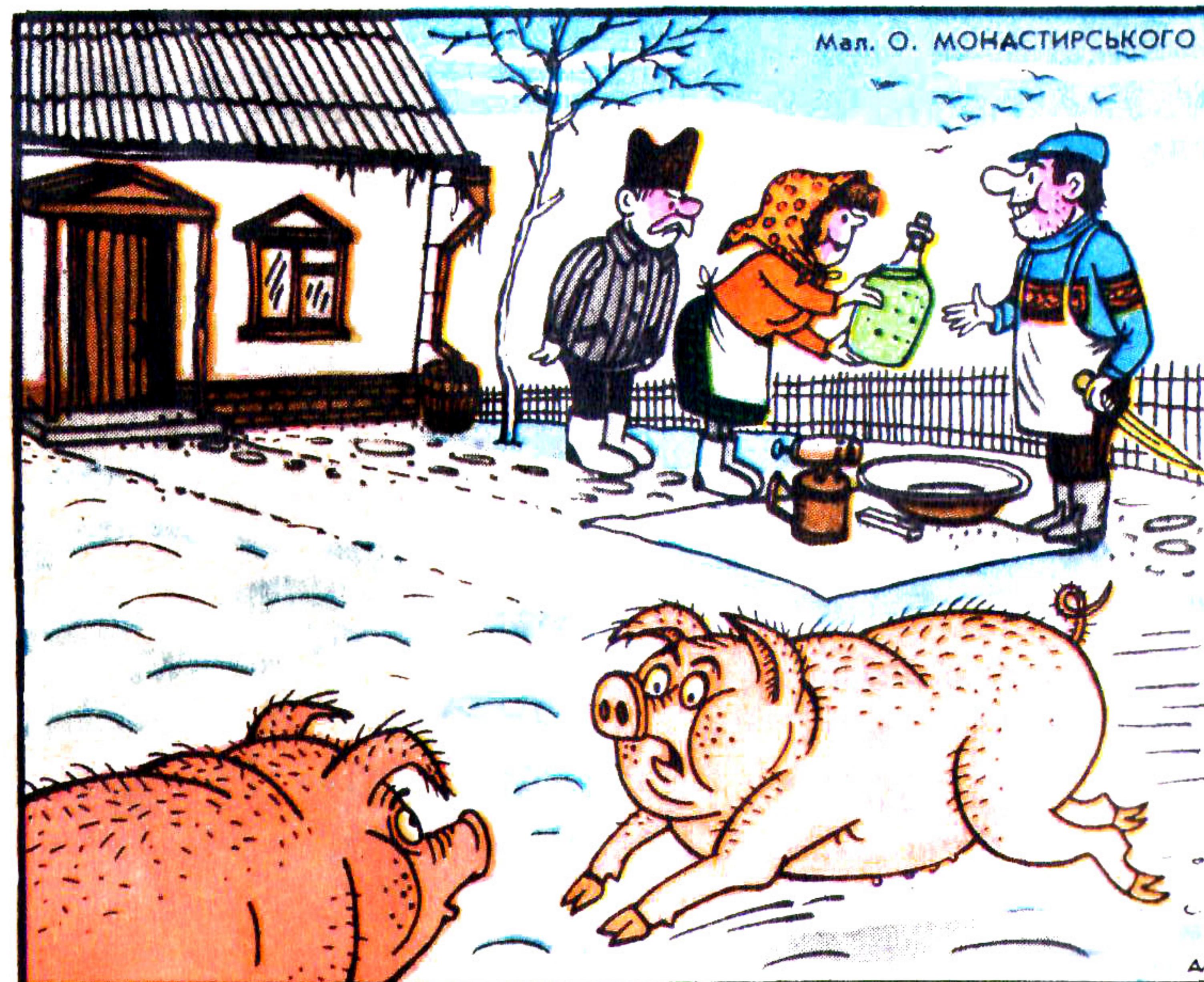
Є НАДІЯ

У столичному Будинку кіно відбувся кінофестиваль

«Надія». Молоді кіномитці позіжджалися з усіх усюд нашої неосяжної країни. Результати форуму дуже обнадійливі: в ресторані, кафе та барах будинку випито три тисячі пляшок шампанського, дев'ятсот ящиків пива і дев'ятнадцять декалітрів міцних напоїв зарубіжного та вітчизняного виробництва. Кількість з'їденої уточнюється.

НАРЕШТИ

При Верховній Раді відкрито постійно діючі курси підготовки депутатів до ведення кулачних боїв під час сесій. Навчання проводять відомі каратисти та кікбоксери.

— Ми пропали! Вони найняли кіллера!

В

ідомий такий епізод з життя знаменитого актора С., що підтверджує дотепність і винакідливість цієї людини.

Глибокої ночі С. сидів у барі Риальто, вірніше, спав, поклавши голову на столик, як раптом у нього стрельнули пробкою з шампанського. З притаманним йому почуттям гумору він пробурмотів: «Люди, не вбивайте кращого серед вас!» — і ковзнув на підлогу. Його підняли і усадили на крісло перед стойкою бара, де він відчайдушно випив ще склянку рому. Та коли він попросив барменшу знову на-

повнити склянку, та відмовилася, заявивши, що з нього і цього досить.

Руді ШТРАЛЬ

Можете не хвилюватися

— О, ні! — заблагав він. — Я хочу пити! Проте барменша знала межу його можливостей і тому сказала:

— Якби я дала вам випити,

я б до ранку хвилювалася, чи дійдете ви додому, не підковзнувшись, чи не зламаєте собі ногу.

— Такого зі мною не може трапитись, — запевнив її актор, ледь ворушачи язиком.

— Усі так кажуть, — зітхнула барменша.

— Зі мною це ніяк не може трапитися, — наполягав п'яний актор.

— Чому ж?

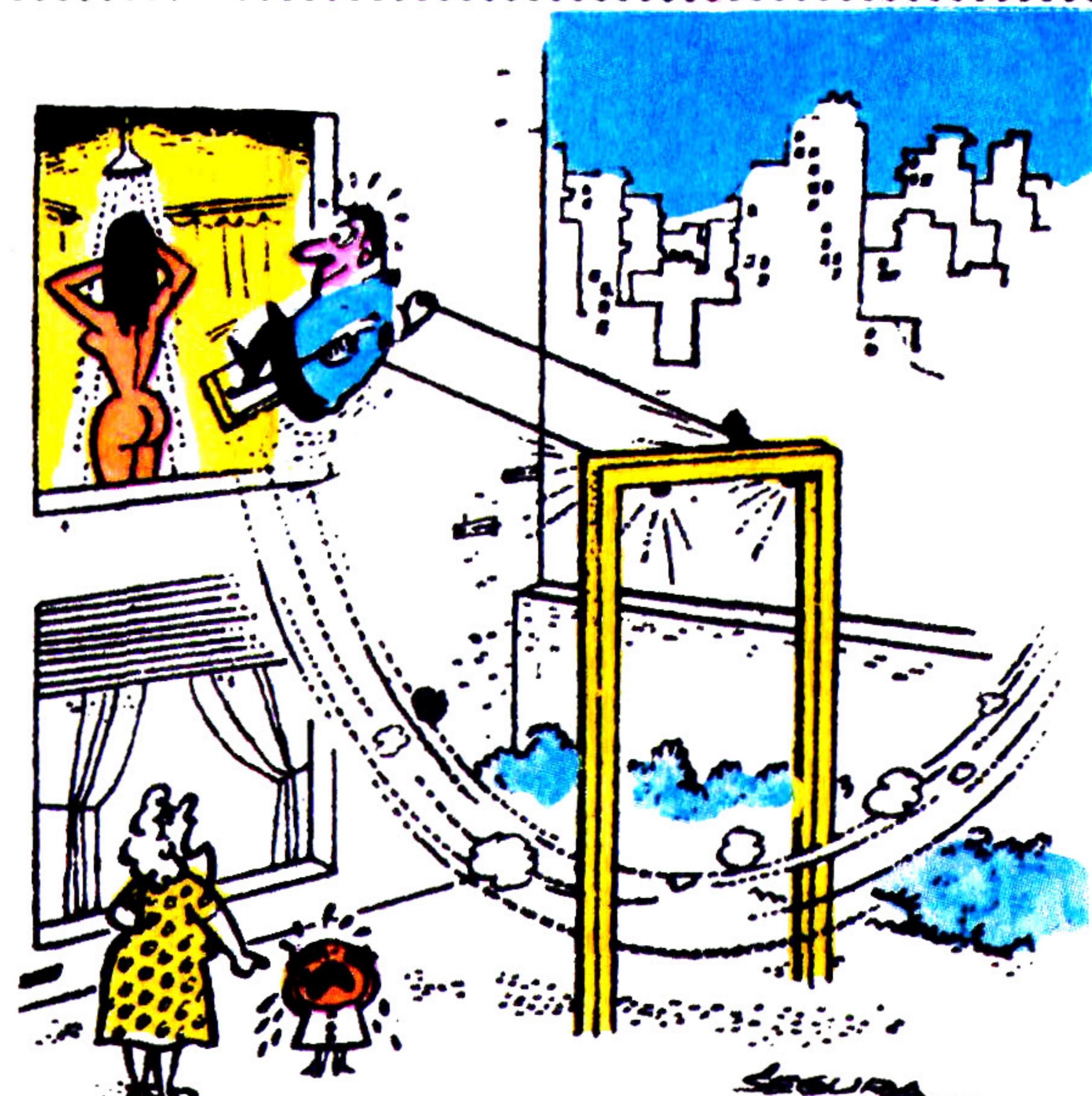
— Тому, що я поїду додому в своїй машині, — хитаючись, відповів актор.

Переклад з німецької.

Мал. О. ВАСИЛЕНКА

— Чоловік хотів повіситися, та, на щастя, з глузду з'їхав.

— Дай дитині погодатися!

Безробітний Петров, відстоявши чергу, одержав допомогу, яку продовжував називати зарплатою. Після цього зайшов у супермаркет, взяв триста грамів італійської ковбаси, мороженого омаря, упаковку датського пива, пляшку «Смирновської», оливків іспанських з горіховим начинням, французького хліба і пляшку швейцарської води.

Прийшов додому, повечеряв, подивився теленовини Сі-ен-ен, мультики і переключився на футбол. Збірна Росії грала проти збірної

США, що була укомплектована нашими кращими футболістами. Обидві команди демонстрували красивий футбол, а збірна Росії виграла з рахунком два-один.

Зайшов сусід. Випили, поговорили за життя. Петрова після горілки з пивом потягло на політику, і він запитав сусіда:

— Як ти вважаєш, є у нас у країні демократія?

Сусід випив, закусив клішнею омаря і сказав, що

Олександр ПАНЬШИН

ДОЛОМІГА

Петров з тріском відкоркував банку пива і полум'яно проголосив:

— За нашу з тобою батьківщину!

Сусід налив собі горілки і підтримав тост, потім скрутів «козью ніжку» з наркотою, і вони трохи покурили. Випивши пива, сусід почав прощатися,

сказав, що йому завтра рано вставати, впав на підлогу і одразу заснув.

Петров зафіксував його зникнення, проте не здивувався, а подумав: «Сусід, падла, гарна людина. Поважає і багато не спорить. Правда, пити не вміє, і в темряві його не видно, але це тому, що він негр».

Він вийшов на балкон. Перед ним відкривалася безкрайня панорама сяючого вогнями нічного Нью-Йорка.

Переклад з російської.

● ЦІЛКОМ ЛОГІЧНО

— Чи відомо тобі, що жінки витрачають на косметику набагато

більше, ніж країни на озброєння?

— Цілком логічно. Адже вони і частіше одержують перемоги.

★ ★ ★

★ ★ ★

Чорт

Януш ОСЕНКА

Якось уночі явився до мене чорт. Я чекав на цей візит давно, оскільки був відомий своєю чесністю, а це не могло не викликати роздратування в пекельних колах.

Зраз цей біс почне мене спокушати, подумав я з острівом. Але чорт усвія зручно на стільці, поклав копито на копито і, позіхаючи, дивився на мене з повною байдужістю.

Запанувала тиша.

— Ти, мабуть, хочеш, аби я вплутався в яку-небудь аферу? — спітав я, не витримавши.

— Хочеш, вплутуяся, не хочеш — не вплутуяся, — відповів чорт, спокійно віклупуючи сірку з-під нігти.

«Що за диявольський жарт він приготував?» — подумав я.

Чорт не виявляв до мене жодного інтересу.

— Я мушу що-небудь украсти? — спітав я.

— Це — твоя справа, — кинув він.

— Мабуть, ти хочеш, аби я співся? — притистив я.

— Співайся, якщо хочеш — сказав чорт, — відмовляти не стану.

— Розумію! — здогадався я. — Ти хочеш мене штовхнути до морального падіння, розпусті?

— Е-е-е, яка там розпуста! — з відразу махнув рукою чорт. — Нудьга!

— Нудьга? — здивувався я. — Якщо розпуста — це нудьга...

— Не розумію, хто кого спокушає? — запротестував чорт.

— А справді, — погодився я. — Адже ти повинен мене спокушати, щоб я согришив.

— Щодо мене, то я в цьому не дуже й зацікавлений, — мовив чорт. — Хочеш гріши — гріши, а я не хочеш — не гріши. Мене це не обходить.

— Що за чорт! — закричав я. — Що це з тобою? Чому тебе нічого не обходить?

— Бачиш, — сказав чорт і сплюнув смолою, — змінилася система оплати. Раніше мені платили з душі, а тепер перевели на тверду ставку. Так що відмітв відрядження.

Він протягнув командировочне посвідчення, на звороті якого було надруковано: «Прибув», «Вибув», а також «Підпис спокущеного».

Я підписав. Чорт сковав папірець у кишені і махнув мені рукою.

— Привіт! Знікаю!

— Але ж іші її півні не проспівали, — нагадав йому я.

У відповідь я не почув диявольського сміху. Чорт удостоїв мене лише жалюгідною посмішкою. На місці, де він щойно сидів, не пахло ні смолою, ні сіркою.

Переклад з польської.

ЧИСТА ЕКОЛОГІЯ

У техаському містечку новоселець запитує старожила:

— Ну а як тут у вас з екологією? Смертність не дуже висока?

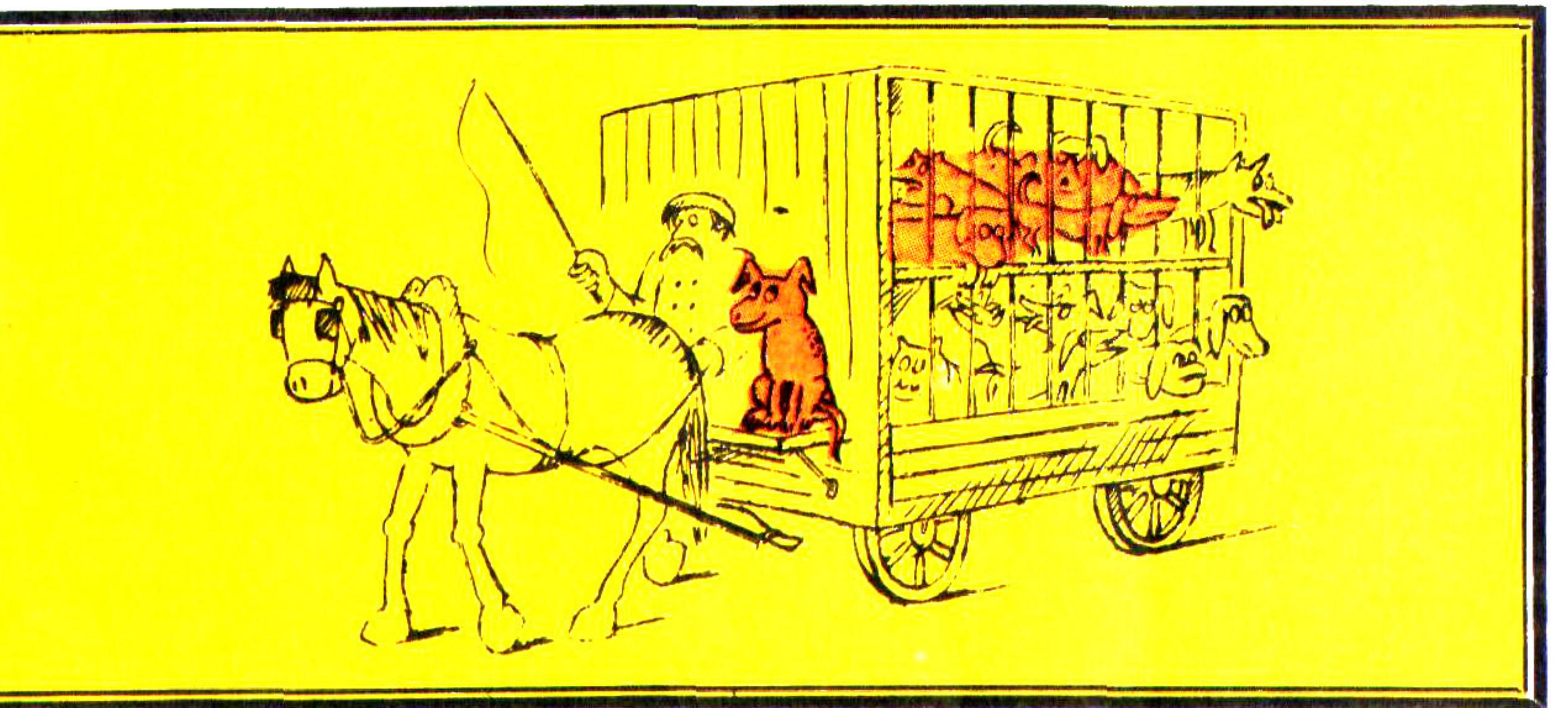
— Що ви! Коли ми вирішили закласти кладовище, то навіть довелося кілька жителів пристрілити, щоб було кого ховати.

ВИБІР

— Знаєте, я в повній розгубленості, — каже дівчина батькам. — Не знаю, кого з трьох чоловіків вибрати. Один багато заробляє, другий розумний, третій добре танцує.

— А той перший, — каже мати, — не міг би навчитися танцювати?

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ОТ ЯКБІ ПІСТОЛЕТ!

Чоловік повертається додому і застає коханця у дружини.

— Негідник! Якби мав пістолет, я б тебе застрелив, а якби мав ніж — порізав на шматки!

— А ти зроби простіше, — радить коханець, — забодай мене!

ПОГАНІЙ ПРИКЛАД

Марися скаржиться подрузі:

— Наша хатня робітниця звела з розуму чоловіка.

— Тобто як?

— Якось він побачив, що вона плює на праску, аби перевірити, чи гаряча. Відтоді він регулярно плює в суп.

Запрошення до обіду

Стефанія ГРОДЗЕНЬСЬКА

ВОНА. Скажи, що б тобі хотілось на обід?

ВІН. Мені все одно.

ВОНА. Не кажи так. Я хочу приготувати те, що ти любиш.

ВІН. Мені байдуже. З'їм усе, що даси.

ВОНА. А потім тобі не сподобається.

ВІН. Соб'язково сподобається.

ВОНА. Але, мабуть, тобі чогось дуже хочеться. Скажи, чого?

ВІН. Яка різниця? Все з'їм.

ВОНА. Тоді підсмажу я свинину. Хочеш свинини?

ВІН. Із задоволенням!

ВОНА. Але свинина дуже жирна. Може тобі зашкодити.

ВІН. Так купи щось інше.

ВОНА. Що?

ВІН. Усе одно.

ВОНА. Але ж я хочу приготувати твою найулюбленішу страву.

ВІН. Купи телятину.

ВОНА. Бач, чого захотів. А де я тобі її візьму? Може, хочеш макарони з сиром?

ВІН. Добре.

ВОНА. Але сир зараз недобрий. Може, пиріг з яблуками?

ВІН. Гаразд.

ВОНА. Але яблука подорожчали. О, знаю, чим тебе здивувати. Куплю рибу. Хочеш тріску?

ВІН. Хочу тріску.

ВОНА. Тріска буде несвіжкою. Може, коропа?

ВІН. Можна і коропа.

ВОНА. Але з коропом стільки клопоту! Ну скажи нарешті: чого ти хочеш? І до чого ж ти вередлив!

ВІН. Слово честі, мені все одно.

ВОНА. Кажеш, тобі однаково, а все, що я пропоную, тобі не подобається!

ВІН. Мені не подобається?

ВОНА. Тобі. Кому ж іші? Для мене проблеми їжі не існую. Я й суху картоплю їсти можу.

ВІН. Давай суху картоплю.

ВОНА. Ми ще до такого не дійшли, не так погано живемо! От що — куплю я тобі качку.

ВІН. Чудово.

ВОНА. Тільки качку приготувати сьогодні не встигну. Треба було вчора сказати, що ти нічого іншого не хочеш.

ВІН. Я нічого подібного не казав.

ВОНА. От бачиш — уже й качки не хочеш. От біда, не знаю, чим тобі додогодити! Може, овочі приготувати?

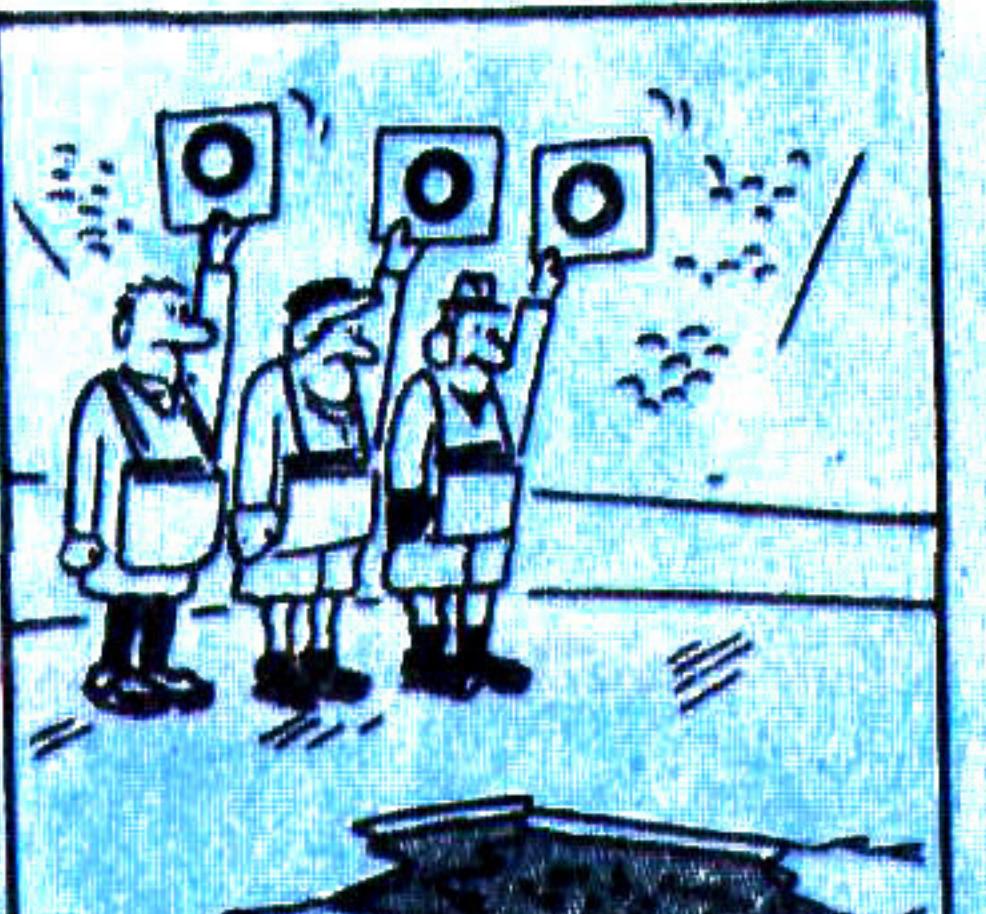
ВІН. Давай овочі.

ВОНА. Але овочами ситий не будеш. Аж голова іде обертом! От що, пішов би ти краще в ресторан.

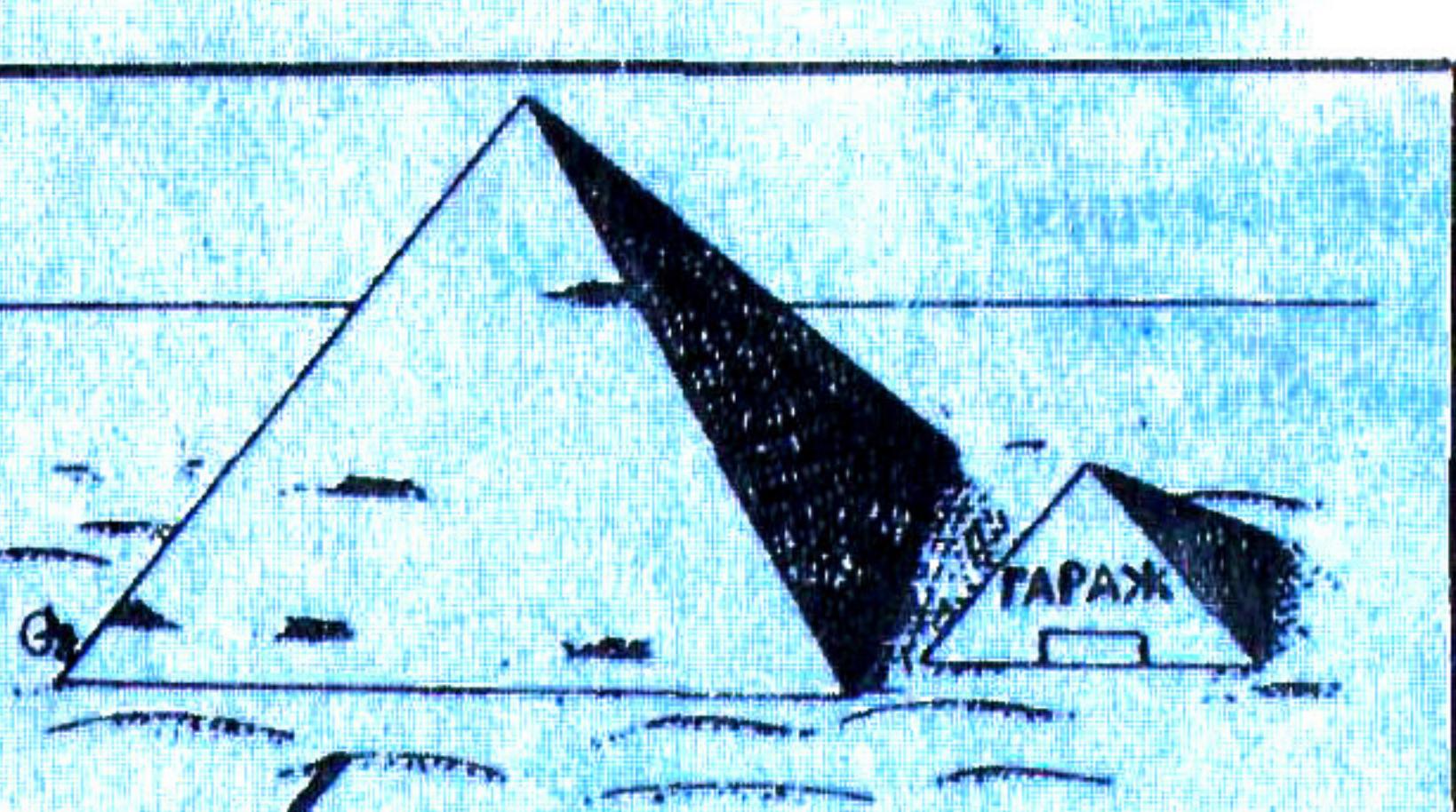
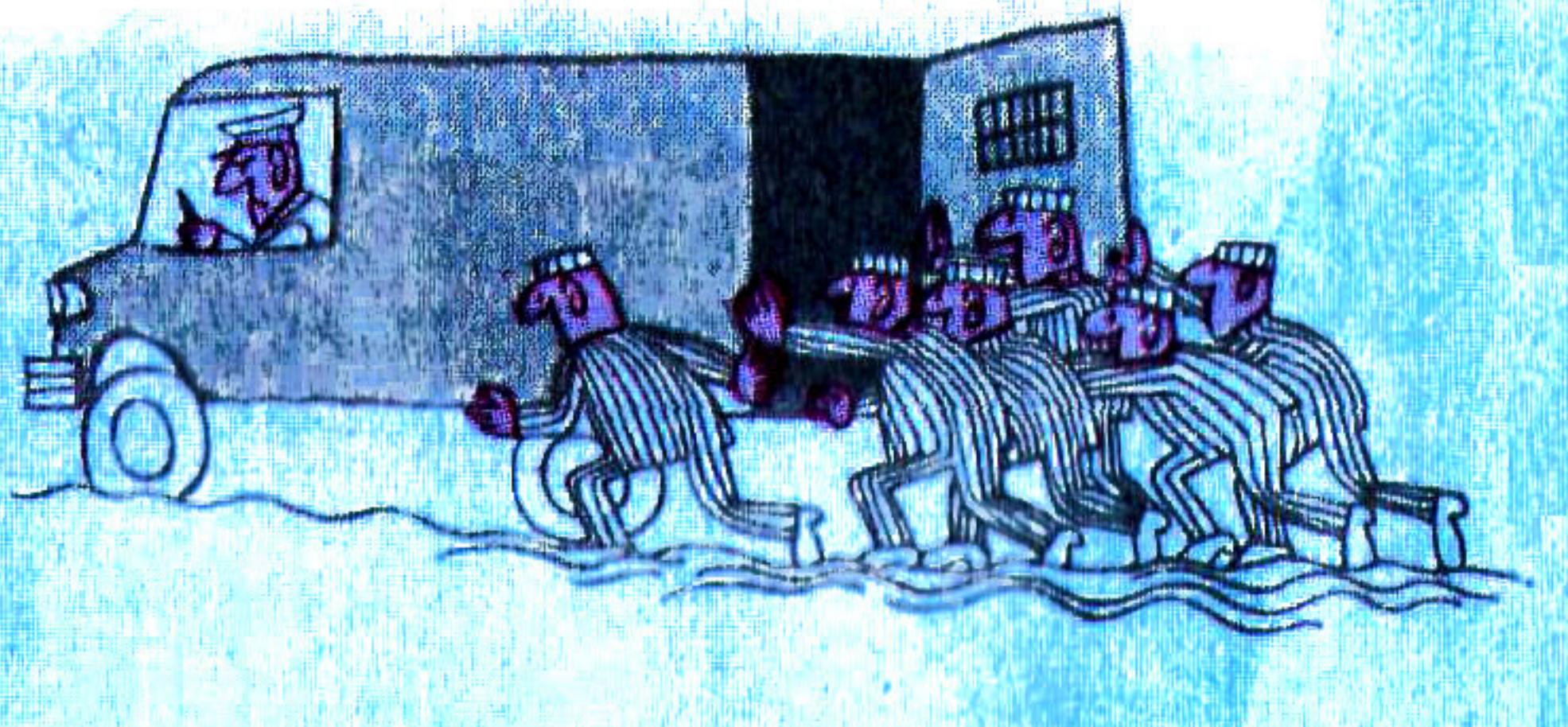
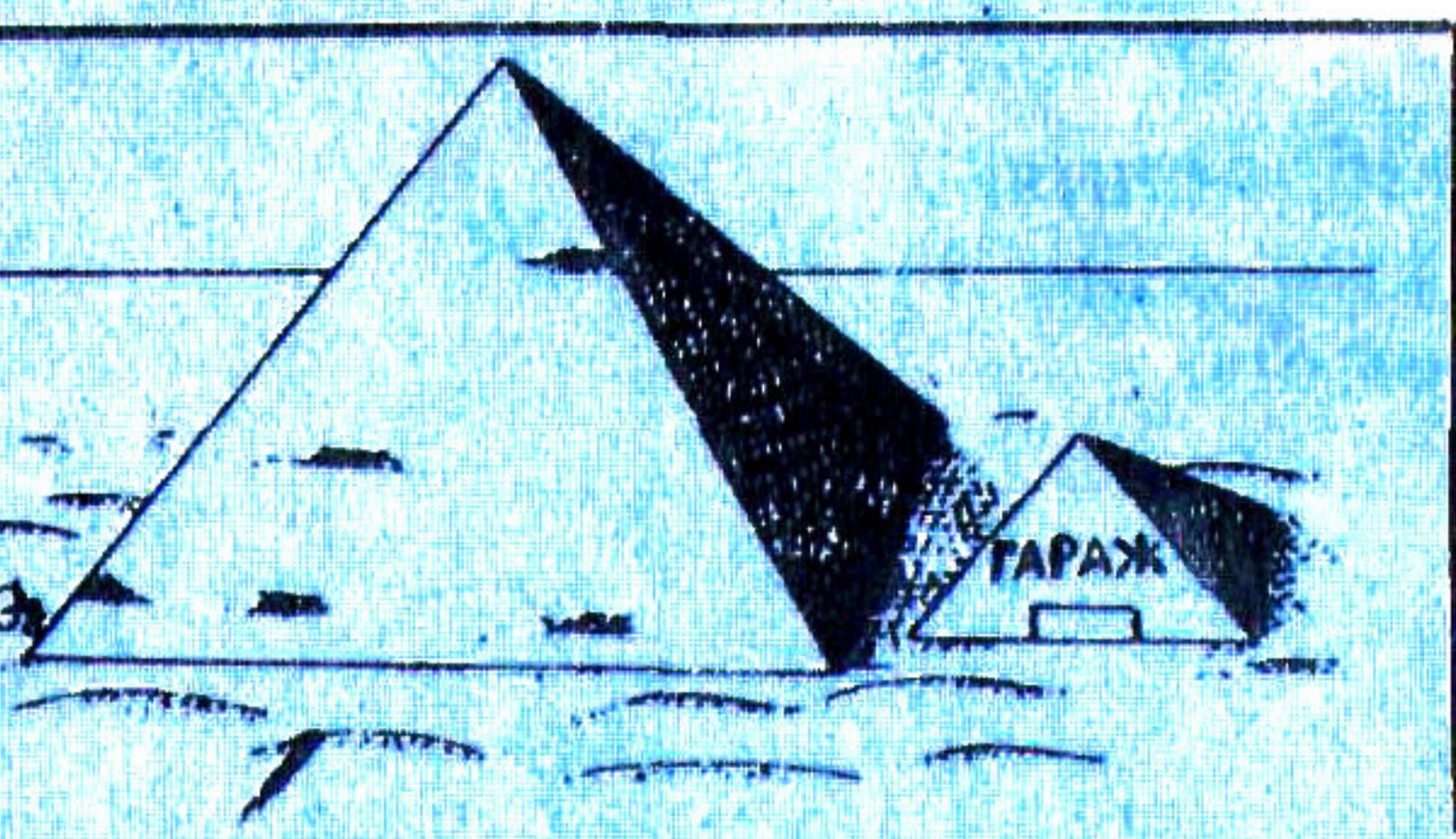
ВІН. Добре, піду в ресторан.

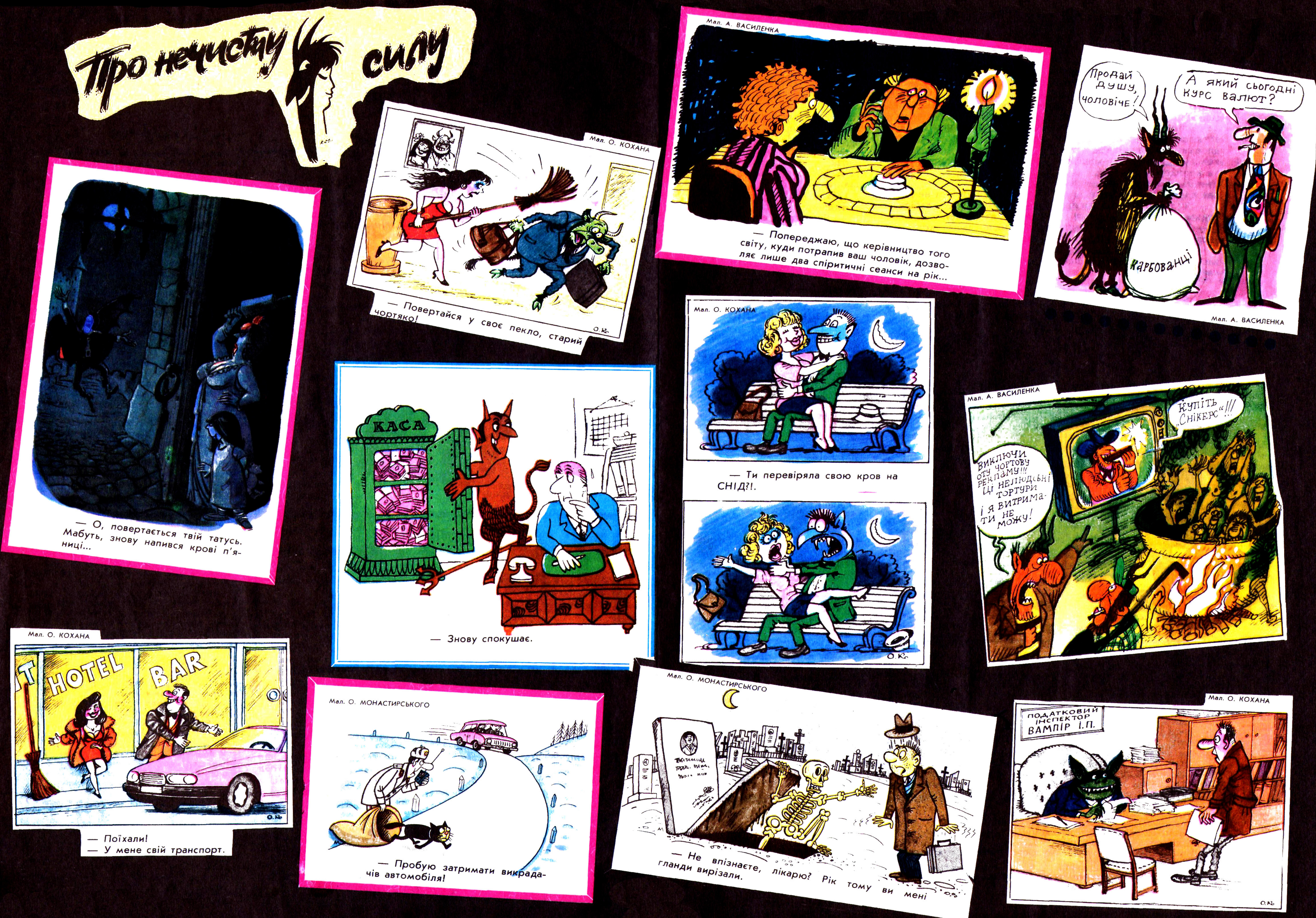
ВОНА. В ресторан? Так я й знала! Ти вважаєш, я з самого початку не здогадувалась, до чого вся ця розмова? Ти завжди усе робиш по-своєму!

Відповідь з польської.

Мал. С. ФЕДЬКО

Днями я вирішив навідати свого хворого друга в лікарні. Не встиг спітати, в якій палаті він лежить, як сестра записала мої прізвище, вік, професію, заповнила картку і подзвонила дзвіночком. Я і рота не встиг розгутити, як з'явилися двоє санітарів з кріслом-каталкою, усадовили мене і повезли коридором.

— Я ж не хворий! — заволав я. — Я шукаю друга.

— Як тільки приде, ми проводимо його до вас у палату.

— Так він уже тут, — запротестував я.

— Тим краще. Як тільки ми вас покладемо, він вас навідає.

Мене помістили в невеличку палату з табличкою на дверях: «Не турбувати! Вхід з дозволу чергової сестри». Санітар роздягнув мене, видав страхітливу нічну сорочку з вервечками на спині та карафку з водою.

— Якщо щось буде треба, натисніть на ось цю кнопку.

— Поверніть мені одяг! — зажадав я.

— Невже ви нам не довіряєте? — образився санітар. — Навіть якщо трапиться найстрашніше, ваша вдова одержить усе до останнього гудзика.

Я вже приклав, як вислизнути звідси через вікно, як у

ПОТРІБНІ

палату в супроводі студентів увійшов лікар.

— Нарешті, — зрадів я.

— Що, так сильно болить? — спітав він.

— Та зовсім не болить, — відповів я.

Обличча лікаря набуло стурбованого виразу.

— Якщо ви не відчуваєте ніякого болю, це значить, що все набагато гірше, ніж ми припускали. Де у вас боліло спочатку?

— Ніде не боліло.

ПАЦІЄНТИ

Лікар з розумінням закивав і звернувся до студентів.

— Перед вами досить тяжкий випадок: хворий не вважає себе хворим. Він ніколи не почне одужувати, поки не позбудеться хибної думки, що абсолютно здоровий. І тільки операція...

— Але я не хочу оперуватися, — скрикнув я.

— Хто хоче? Та краще вирізати цю штуку зараз, поки ще пізно.

— Мені нема що вирізати. У мене все в порядку!

— Якби було так, вас не поклали б до нас, — сказав лікар.

Наступного дня мені поголили волосся на грудях і не дали снідати. З'явилися двоє санітарів, поклали мене на каталку. Збоку йшла старша сестра. Позаду — священик. В'їхали в операційну.

— Заждіть, — сказав я. — Мені треба повідомити вам деяло. Річ у тому, що я не маю грошей. Мені нема чим заплатити навіть анестезіологу.

Анестезіолог тут же вимкнув свій апарат.

— У мене немає грошей, щоб оплатити працю хірурга.

Хірург одразу ж сховав інструменти.

— Я навіть не можу оплатити ліжко, — глянув я в бік медсестри.

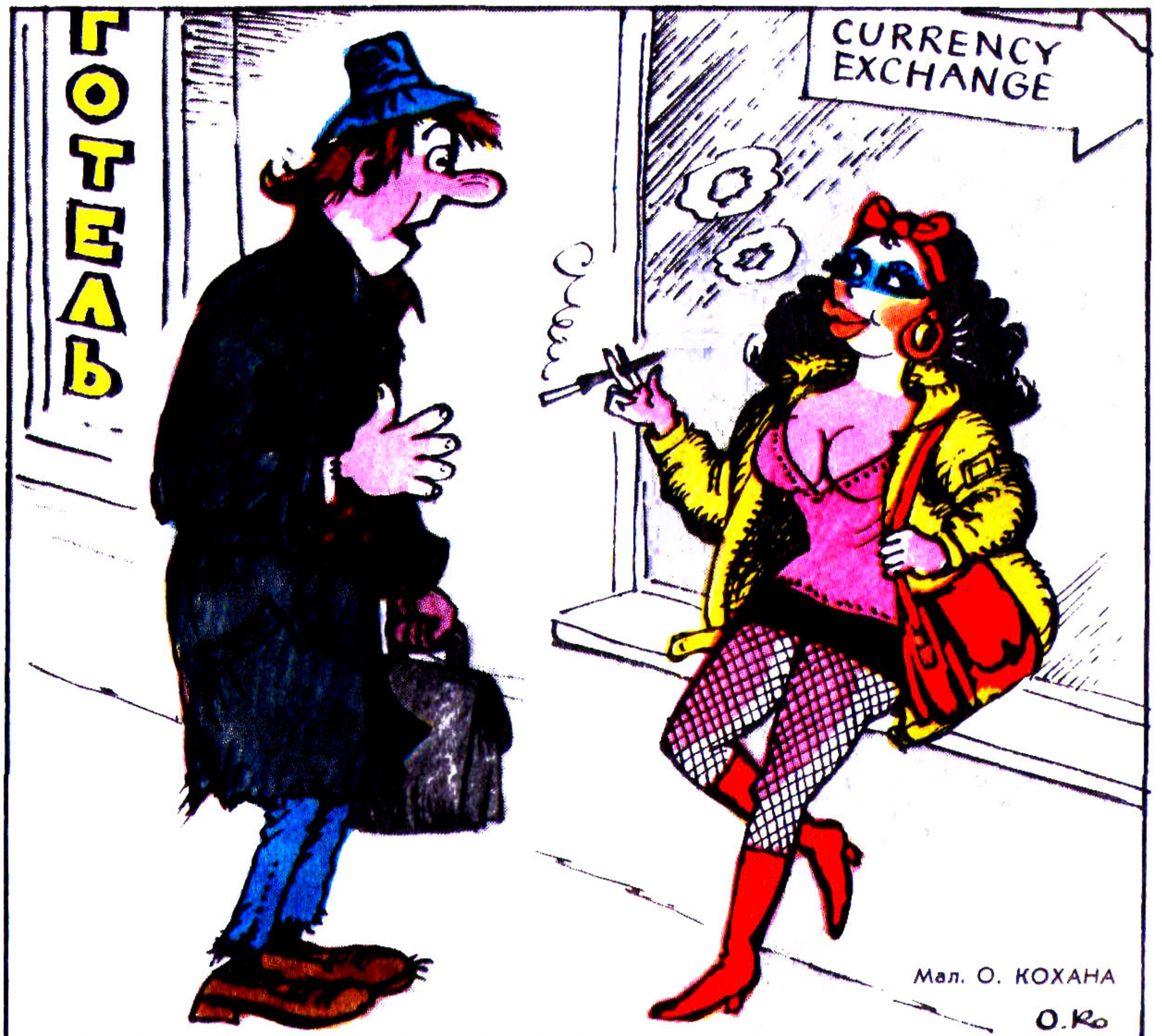
Не встиг я оговтатись, як опинився на вулиці у своєму костюмі. Мене викинули ті ж самі санітарі.

Я повернувся, аби запитати, у якій палаті лежить мій приятель.

Черговий санітар холодно глянув на мене і сказав:

— Щоб я вас більше у нашій лікарні не бачив!

Переклад з англійської
Г. СТУПЧАК.

Німецькі анекдоти

ТУТ ПІДІЙШОВ ПЕРЕХОЖИЙ

Один молодий чоловік постійно хвалився своїм успіхом у жінок. А якось заявив, що скоро одружується.

— Скільки жінок буде розчаровано! — вигукнув хтось з його товаришів.

Тут підійшов перехожий і сказав:

— Лише одна, шановні, лише одна!

* * *

Карл вийшов з пивної і зустрів приятеля.

— Друже, — здивувався той, — чому ти надів кашкет задом наперед?

Тут підійшов перехожий і сказав:

— Чому ж — задом наперед? Хіба ви знаєте, у якому напрямку він піде?

* * *

— Яка жінка може знати, де перебуває її чоловік? — з пафосом вигукнула дама.

Тут підійшов перехожий і сказав:

— Є така жінка. Це вдова.

* * *

Одна сварлива жінка скаржиться своїй знайомій:

— Бідний, бідний мій чоловік! Помер на п'ятий день після весілля.

Тут підійшов перехожий і сказав:

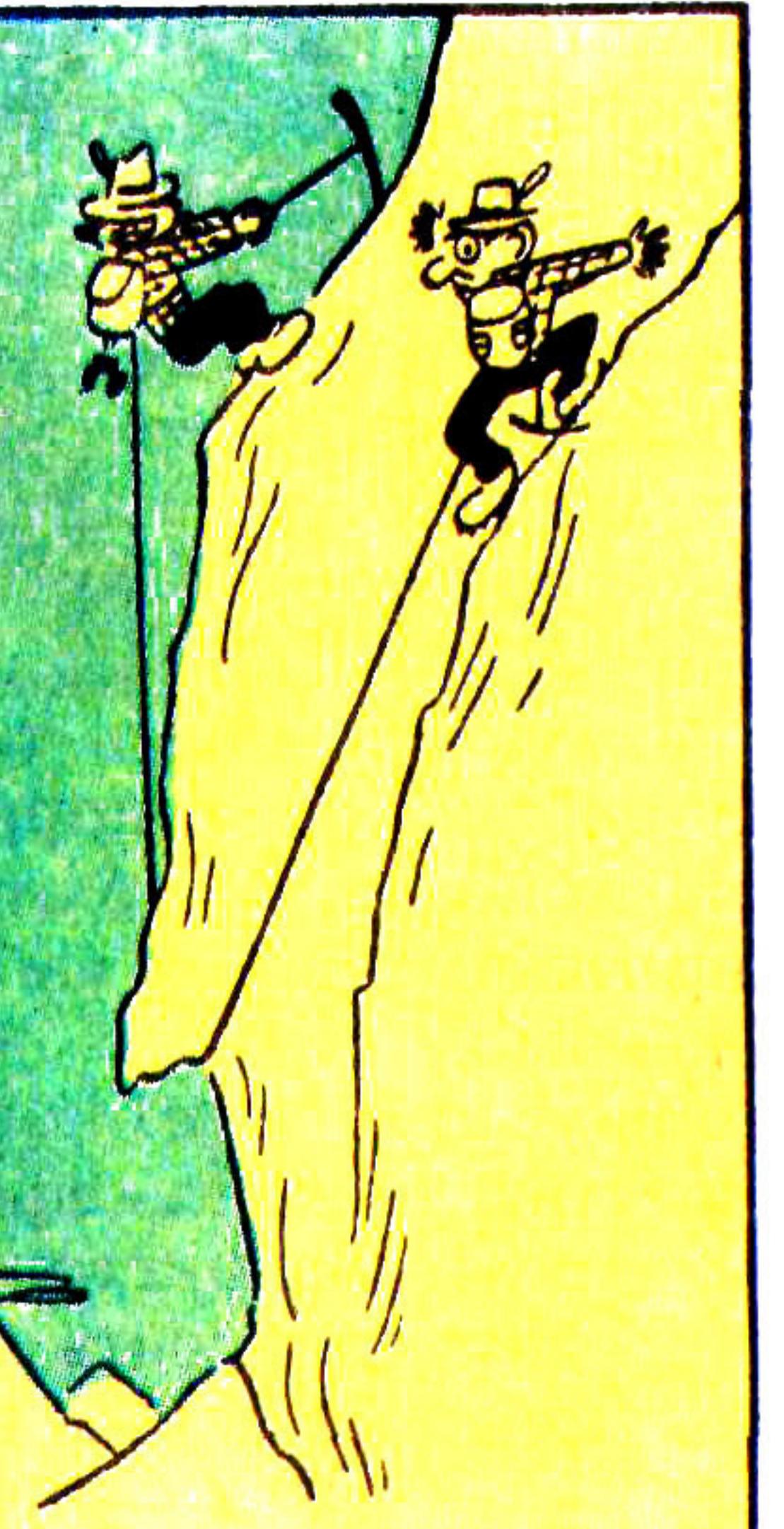
— Щасливчик! Він довго не мучився.

* * *

— Тільки-но встигла сісти в поїзд, а вже гроши вкрали! — скаржиться жінка.

Тут підійшов перехожий і сказав:

— Та що ви хочете — це ж швидкий поїзд!

• • • • •

Закінчувався рік.

Проте все ще текла раковина в останній квартирі житлового блоку, котрий треба було здати обов'язково сьогодні, аби річний план введення житлоплощі було виконано на всі сто процентів.

Десь близько одинадцятої ранку було полагоджено, і житловий блок було передано новосельцям у строк.

У магазині радіоапаратури було продано сім програвачів і дев'ять транзисторних програвачів, і завдяки цьому кількість радіотоварів на душу населення прийшла у відповідність до статистичних даних.

У 274-й поліклініці (37-й кабінет) громадяні діланці Ділані Керцові було поставлено замість однієї три пломби, котрими річний план пломбування зубів було абсолютно точно завершено.

Директор одного банківського відділення відкрив вісім нових щадчих книжок на ім'я двох своїх онучок, чим і виконав контрольну річну цифру.

У порівні зі звичайним патріотизму директор кінотеатру «Вторсировина» розірвав на собі одяг і здав його як ганчір'я, завдяки чому його підприємство рапортувало про виконання плану.

Голого директора було доставлено додому в службовій автомашині, прикритого лише листком фікуса. Побачивши чоловіка в такому дивному одязі, його дружина зробила невірний висновок і побігла подавати заяву на розлучення, чим завершила річний план в організації, що відає актами громадянського стану.

Одна курка на птахокомбінаті № 17 піднажилася, знесла за день третє яйце, і річний план по яйценосності було виконано.

... В останній годині року, ввечері, всі

• • • • •

• УСІХ ЗБИРАЙТЕ!

Іван Сусанін пришов у міську мерію. Заходить у приймальню.

Секретарка його питає:

— Ви хто?

— Я — Іван Сусанін.

— Як? Той самий?

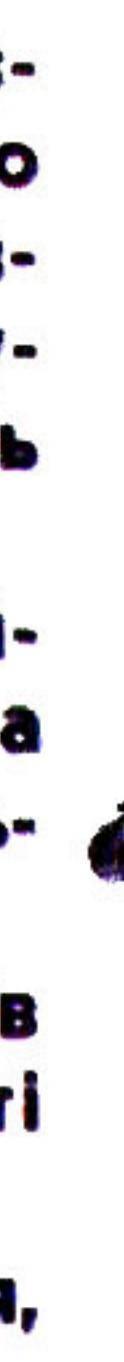
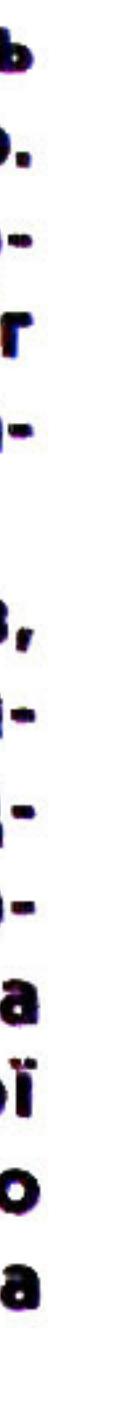
— Той самий.

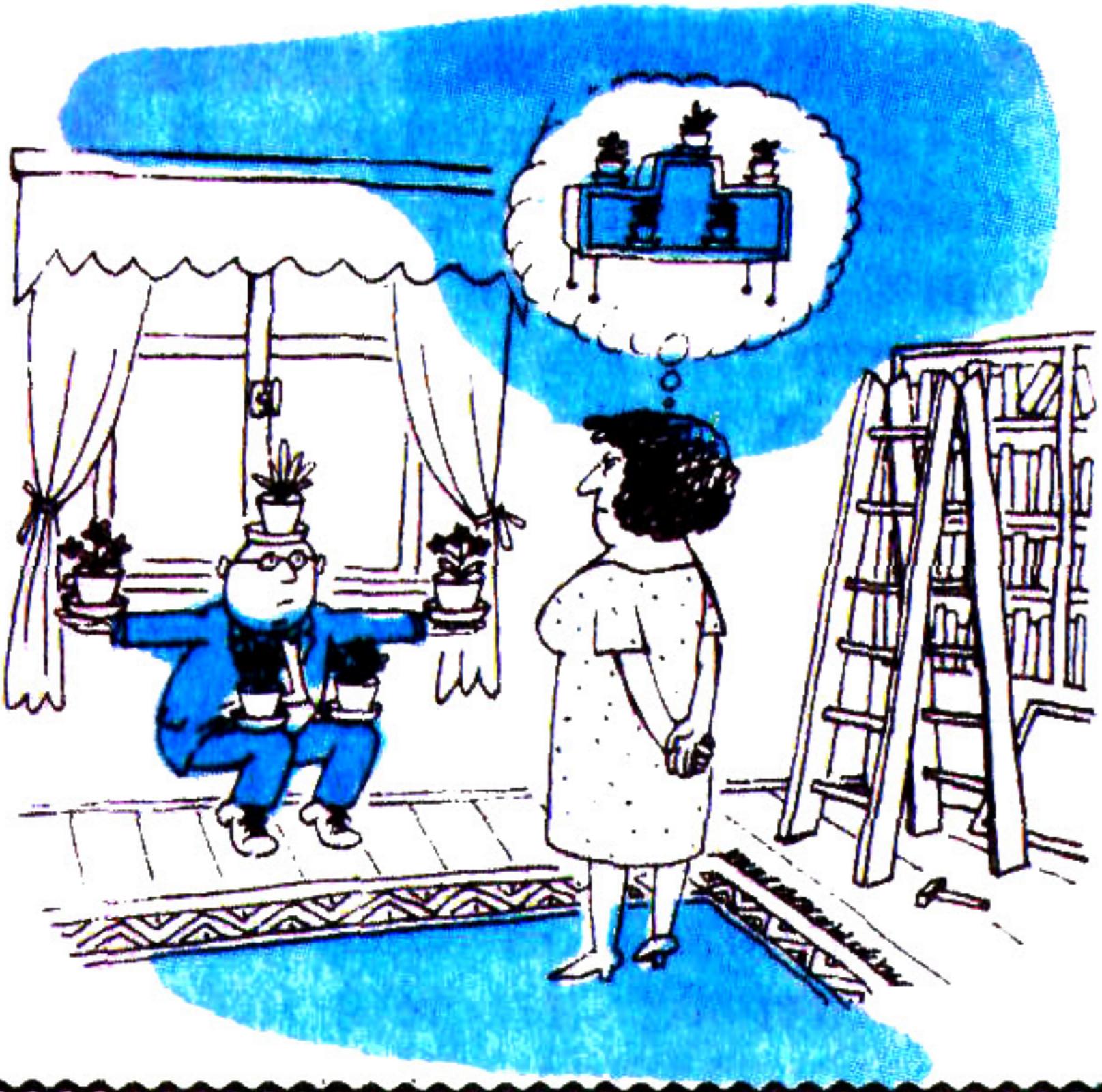
Секретарка заметушилася.

— Ой, яка ж це честь для нас.

Зачекайте, я зараз всіх зберу.

— Так, так, усіх збирайте і підемо...

● ОПЕРАЦІЯ

Іде операція. Один хірург питає другого:

— Колего, не здається вам, що ми відрізали зайве?

— Нічого,— заспокоює той,— коли пришиватимемо, буде з чого вибирати.

СТРАТЕГІЯ БЮРОКРАТА

Джеймс БОРЕН

Звичайним неробою може бути кожен. Але скільки зусиль та майстерності треба докласти, щоб перетворитися на справжнього великого бюрократа. Якісно ледар нічого не робить — це помітно й неозброєним оком. Він сидить у кріслі, закинувши ногу за ногу, і навіть не намагається приховати свого прагнення працювати якомога менше. Фактично мета бюрократа така ж сама, але він вміє створювати уявлення про себе, як про великого трудівника. Головне для нього — мінімальне навантаження. Вміє говорити авторитетно й переконливо. Весь його час зовні наповнений свідомою діяльністю. Він займається тим, що я називаю «дінамічна бездіяльність». Перед тим, як я сформулював цей термін, мені довелося пройти декілька етапів бюрократичної кар'єри, що у свою чергу дозволило бути присутнім на щотижневих зустрічах із співробітниками найвищих державних установ.

Усе було як завжди: зі скрипінням пер на сторінках блокнотів, одноманітні промови виступаючих. Але несподівано я помітив те, на що за іншого разу не звернув би уваги.

Мої колеги робили цілком розумні пропозиції та змальовували плани конкретних дій, але при цьому повністю знесилювали їх за допомогою всіляких «але», «проте», «в одночас із цим» тощо...

«Фантастично! — поміркував я. — Нічого не роби, але роби це витончено!»

Відтоді я постійно роблю маленькі відкриття у галузі бюрократичної мімікriї. Приміром, початківець, який ще не познайомився із тонкощами бюрократичного словоблудства, висловлюється таким чином: «Наша мета — за дванадцять місяців одержати прибуток на двадцять п'ять відсотків більше, ніж у минулому році».

Досвідчений бюрократ сформулює цю думку зовсім інакше: «Ми орієнтовно ставимо наше завдання таким чином,— наголосить він,— в межах щорічного циклу еко-

номічного планування, приведеної у відповідність з можливостями окремих факторів, цілком можливо передбачати верхній параметр росту графіка прибутку нашої фірми на цілком добром рівні, який досягне четвертої частини від попереднього циклу при порівняннях курсах валют та кон'юнктури ринку».

По суті, це те ж саме висловлювання, але який дає воно простір для маневрування!

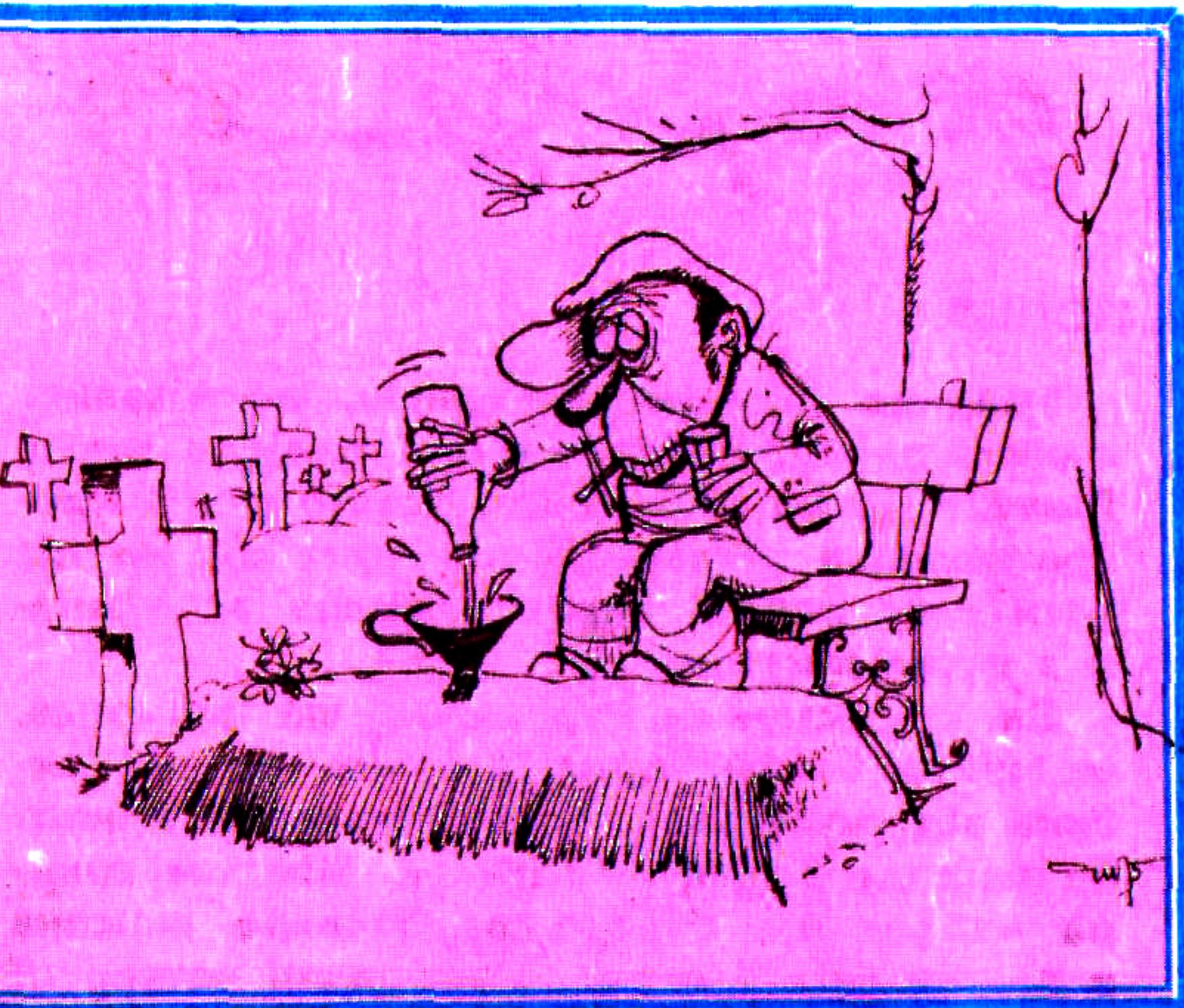
У чому ж полягає глупд щоденного впливу динамічної бездіяльності? Як надати неробству відповідну форму та витонченість?

Найкращий засіб — це дуже добре спланована серія телефонних дзвінків, які наповнять кабінет звуками кипучої діяльності.

Добри результати дають також численні виходи в коридор із заклопотаним обличчям, зазирання до інших кабінетів. Скажімо, під час ділового обіду вас терміново можуть покликати до телефону: «На дроті Вашингтон!» Або раптом вам приносять на підпис документи, з якими не можна зволікати. Добре, щоб це були не чисті аркуші паперу, оскільки той, хто сидить поряд з вами, може мати гострий зір. Витрати на все це дріб'язкові, але вони прикрашають ваше чоло німбом працевздатності та незамінності. А це забезпечить вам якщо не швидке просування по службових сходинках, то, принаймні, тихе та спокійне життя. Постарайтесь позбутися притаманного усім починаючим бюрократам страху зробити помилку. Пам'ятайте: якщо ви помилилися, але уперто підтримуєте помилку та зумієте вдало запропонувати її керівництву, вона може змінити усю політику вашої фірми.

Принаймні, у великих установах, таких як Державний департамент, добра плутаниця у паперах дає результати, які за своїм масштабом не поступаються наслідкам великої пожежі.

Переклад з англійської.

● УСЕ — В МИNUЛОМУ

— Чи знайомий тобі твір «Тисяча і одна ніч»? — питає мама доньку.

— Ох, мамо, це усе — в минулому. Тепер актуально інше: «Одна ніч — і тисяча».

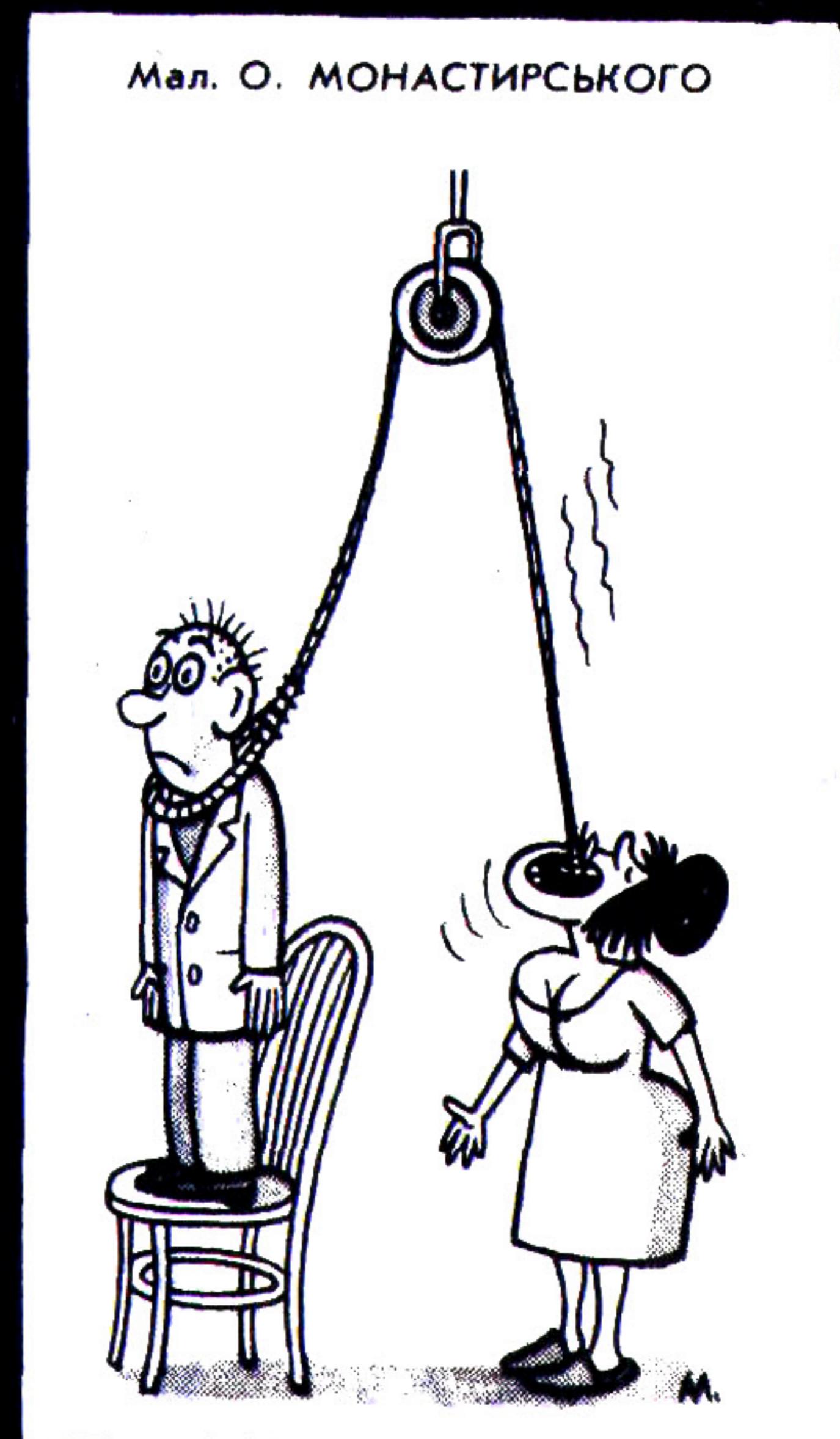
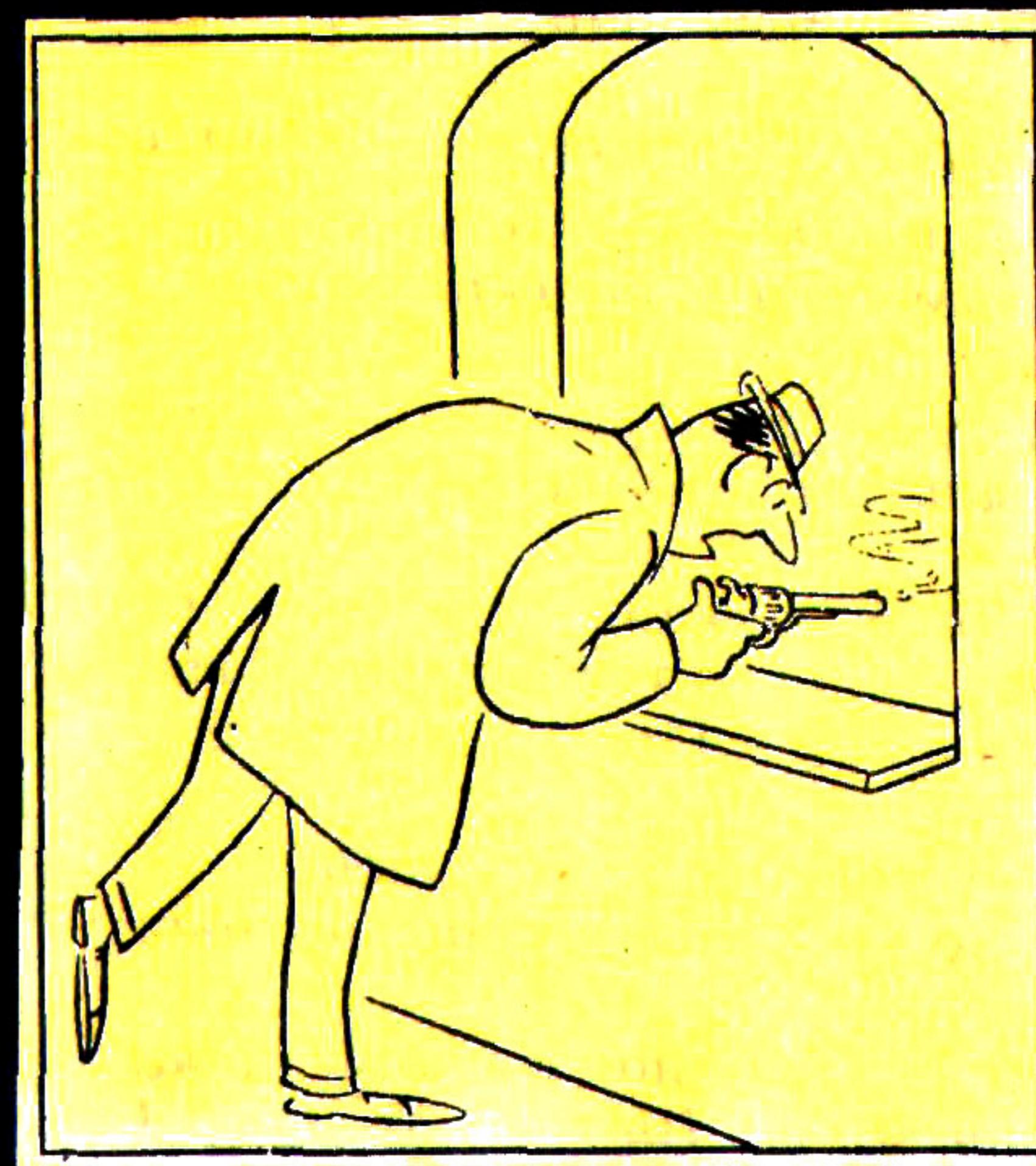
Мал. А. ВАСИЛЕНКА

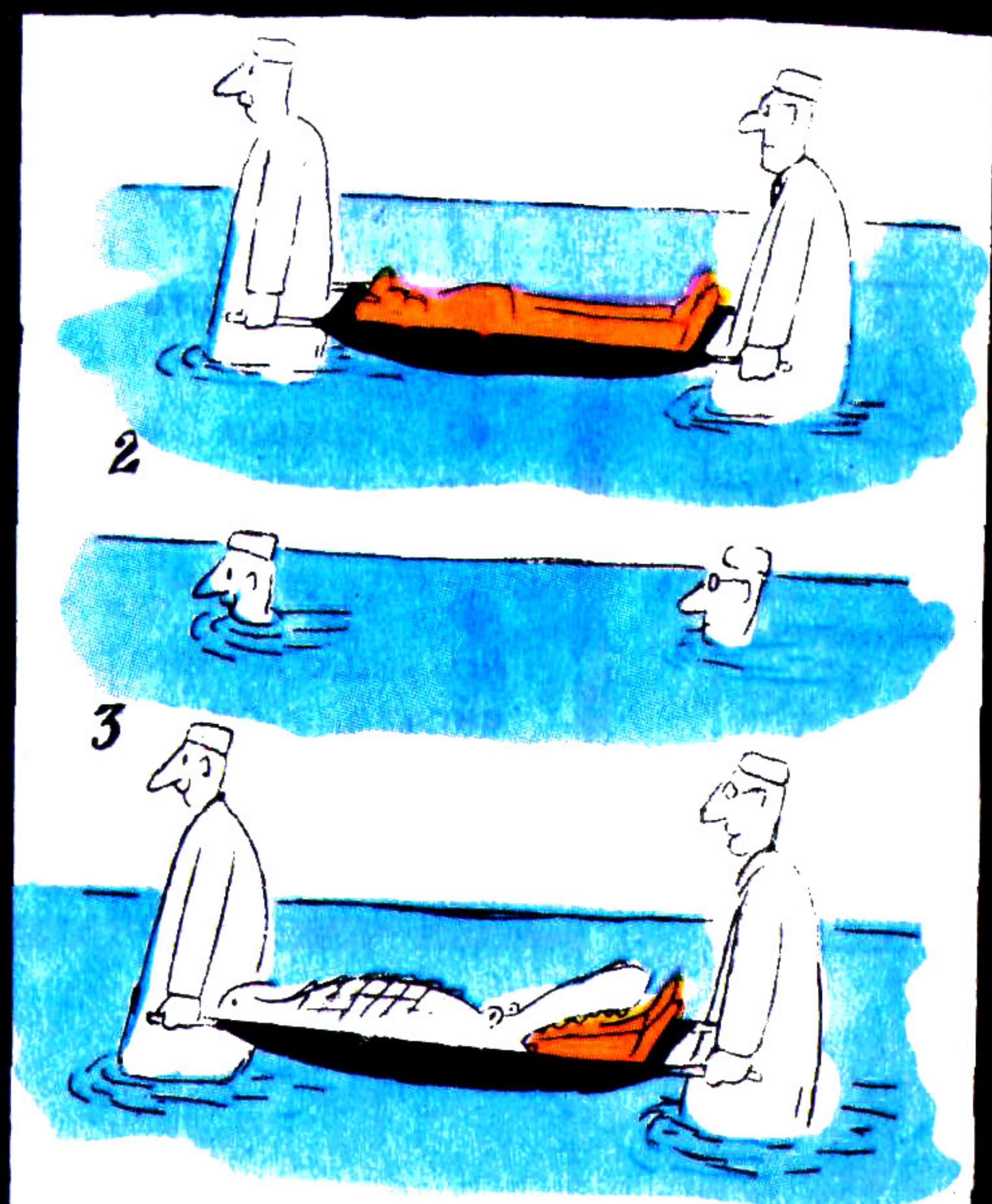
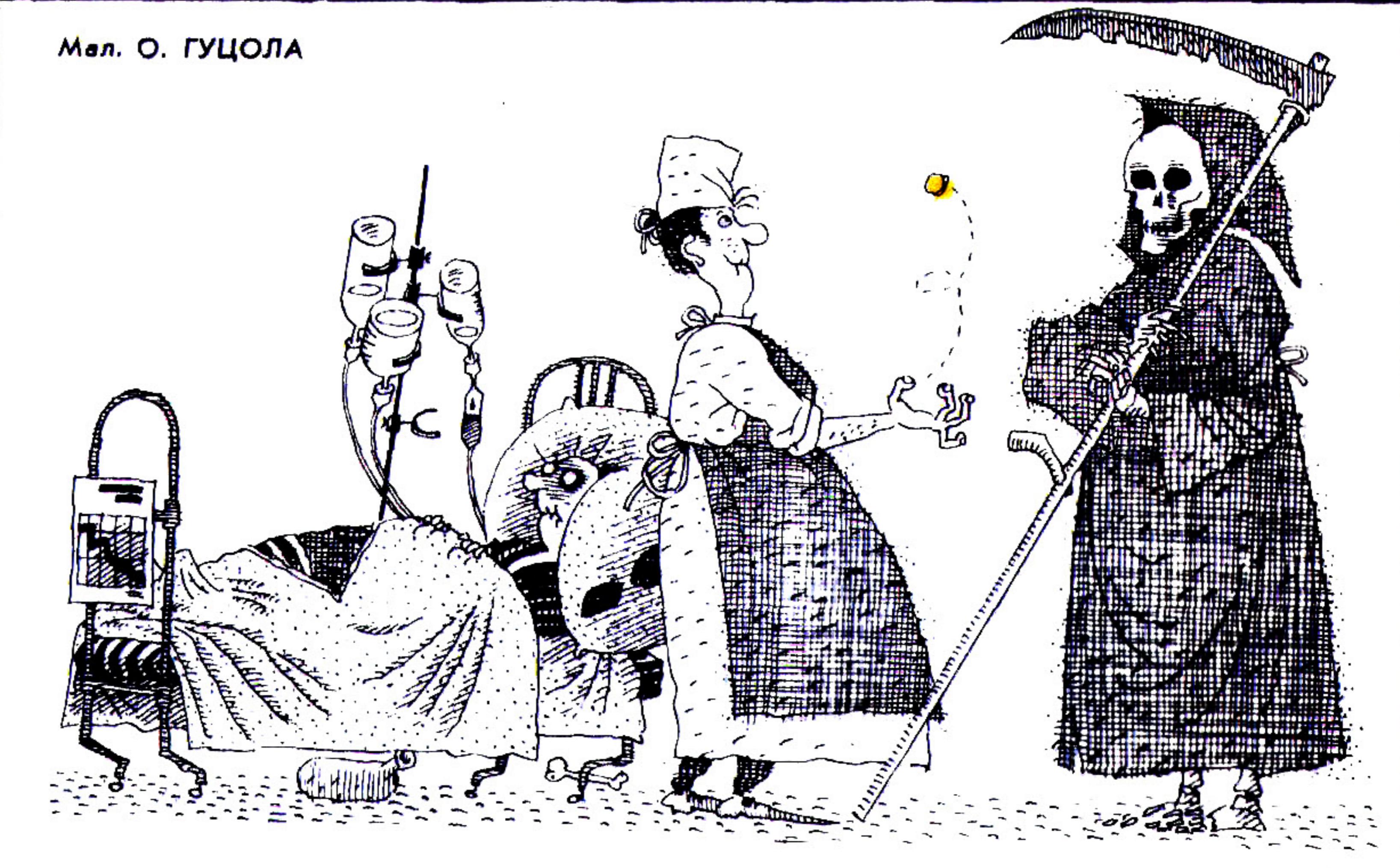
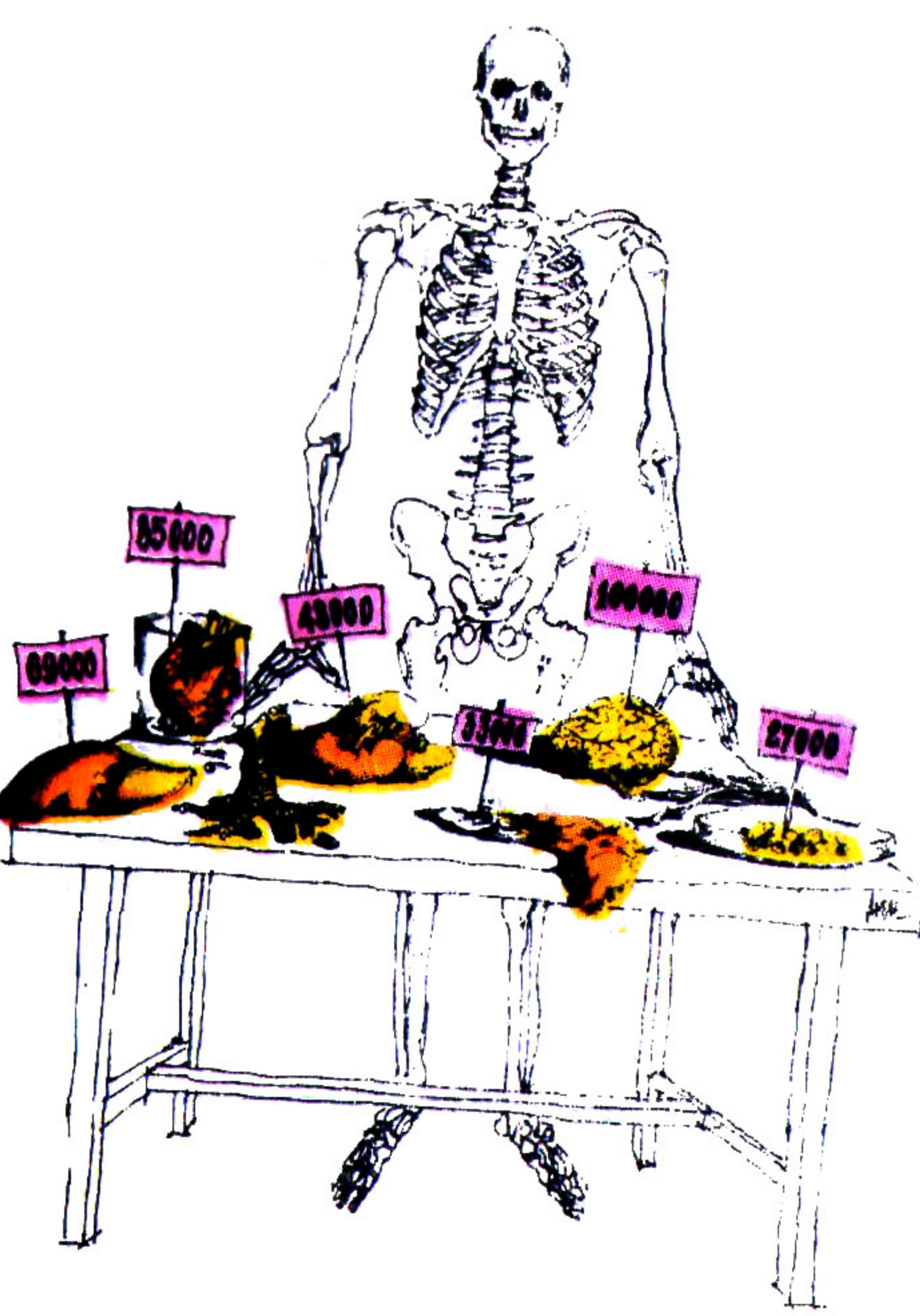
— Припалюйте, будь ласка. А то хто лежить?
— То некурящий.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. О. ГУЦОЛА

З ІРЛАНДСЬКОГО НАРОДНОГО ГУМОРУ

Інфляція — це коли грошей так багато, що їх хочали, тільки нема за що сірника купити.

Політик — це той, хто може знайти проблему в кожному рішенні.

— Кінська сила — це щось таке, що було набагато безпечнішим, коли її мали тільки коні.

Найкращий вік дітей — коли вони вже досить великі, щоб не плакати по ночах, і ще занадто малі, щоб вимагати у батьків гроші.

Вбрання ірландського жебрака — це жмут дірок, зшитий докути.

— Якби диявол оце тут опинився, — сказав англієць, — кого з нас він би забрав, як ти гадаєш?

Ірландець з Голуея відповів:

— Мене.

— А чого ти так думаєш?

— Бо ти й так нікуди від нього не дінешся.

Турист, який на кожному кроці бачив в Ірландії такі назви, як Чортова Долина, Чортова Ущелина, Чортова Западина, зауважив гідові:

— Чорт, я бачу, володіє великими землями в Ірландії. Він, певно, тут у вас важлива персона.

— Маєте рацію. Але, як і в усіх лендрордів, домівка його в Англії.

— То як, Мартіне, — звернувся священик до парафіяніна, — хотіли б ви, щоб вас поховали на протестантському кладовищі?

— Та що ви, панотче, я б скоріше вмер, ніж погодився!

Вона лежала на порозі смерті, і лікар лише перетягнув її через цей поріг.

Тост:

— Щоб наша країна одного дня стала такою квітучою, якою її вважають працівники бюро оподаткування!

П'яний — це людина, яка на всьому добре розуміється, тільки неспроможна цього висловити.

Переклад з англійської.

НОТАТКИ МУДРАГЕЛЯ

- Не судіть — і не буде в'язниць.
- Краще видавати талановите за своє, ніж своє — за талановите.
- Не все так погано, якщо можна робити вигляд, ніби нічого не сталося.
- Якби було усе, чого немає, то на те,

що ми бачимо, можна було б не звертати уваги.

● Кожен несе свій хрест, але на різну відстань.

● У голоса сумління тільки один недолік: його не чути.

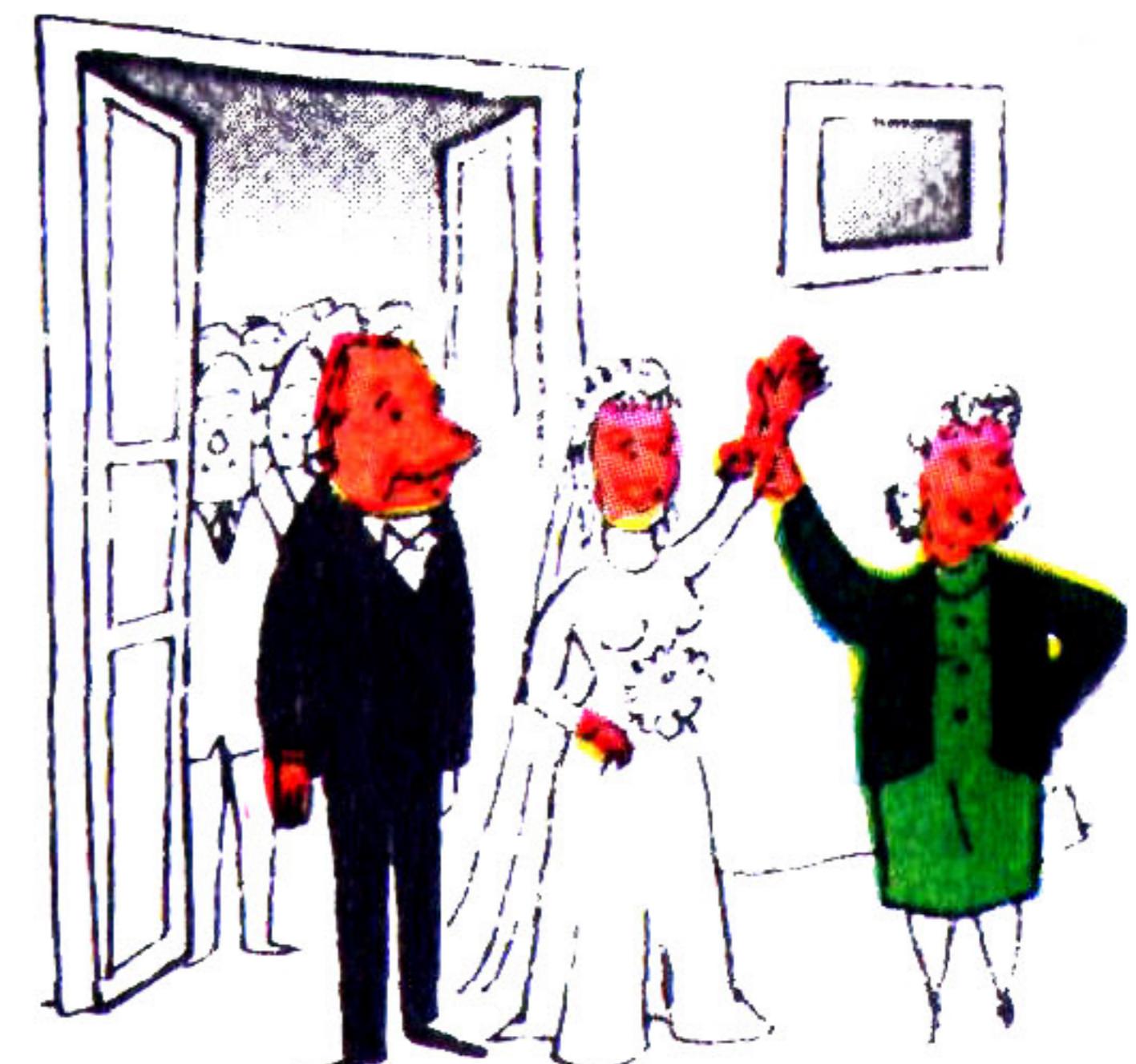
Борис ЮСЕЛЕВІЧ.

— Тільки глянь, який дурний вигляд ти матимеш у цій норковій шубці!

— Катрин, ти чуєш, яка злива? Я не можу прийти до тебе.

ДОБРЕ СЕРЦЕ

— Чому та співачка заплющує очі, як співає?

— Бо не може дивитися, як слухачі мучаться...

МУСИВ

— Бачите, через дурних кілька злотих посидите тепер рік у в'язниці!

— Я мусив їх вкрасті, прошу світлого суду.

— Як то мусив? Хвороба така до злодійства?

— Ні, бо в касі не було більше як десять злотих.

ЙОГО МРІЯ

Кондуктор трамваю виграв у лотерею. Якийсь репортер запитав його, що думає тепер робити.

— Ще не знаю, але найперше лишаю працю і бодай кілька тижнів походжу пішки.

НЕБАГАТО ЗАЛИШИЛОСЬ

Перед судом встає хабарник. Суддя впізнає, що це його шкільній товариш.

— А, доброго здоров'я, — каже суддя, — що чувати коло тебе? А що поробляють наші товариши — Василь, Степан, Яків і Іван?

— Ого, уже всі сидять, крім нас обох, — відповідає підсудний.

ВІДПОВІВ

Вона: — Усі мужчини на світі ідоти.

Він: — Ну, не всі. Є ще нежонаті.

ТАКОЖ АРГУМЕНТ

— Коли ми ще були нареченими, то ти кохала мене більше, ніж тепер, після вінчання.

— Може бути... Не терплю жонатих.

була тобі сказати: усі мої зуби штучні.

— Не шкодить, дорогенька, — каже молодий муж, — я знат про це.

— Але це ще не все: мушу тобі призватися й до того, чого ти певно не знат.

СЛОВО МАЄ ВАГУ

— Пане, як я даю слово честі, то воно в мене багато важить.

— І, певно, через ту велику вагу тяжко вам його додержувати.

ЩО НАЙВАЖНІШЕ

— Мій бідний чоловік, — оповідала вдовиця, — купив якраз два білети і ми мали вже ввійти до кіна, аж нагло він похитнувся і впав мертвий на землю.

— То страшне! І звернули пані гроші за квитки?

КОГО ОБХОДИТЬ

Селянин зламав ногу і лікувався у лікаря. Коли вже трохи одужав, лікар каже:

— Ну, все гаразд. Нога зрослася, трохи будете налягати на неї, але я вже тим не журюся — найгірше минуло.

На те селянин:

— Та певно, що ви тим не журитеся. Якби вас нога боліла, я також би тим не журився.

ПОМСТА

Він: — Чи не думаєте, пані, колись навчитесь мене любити?

Вона: — Ні, ніколи.

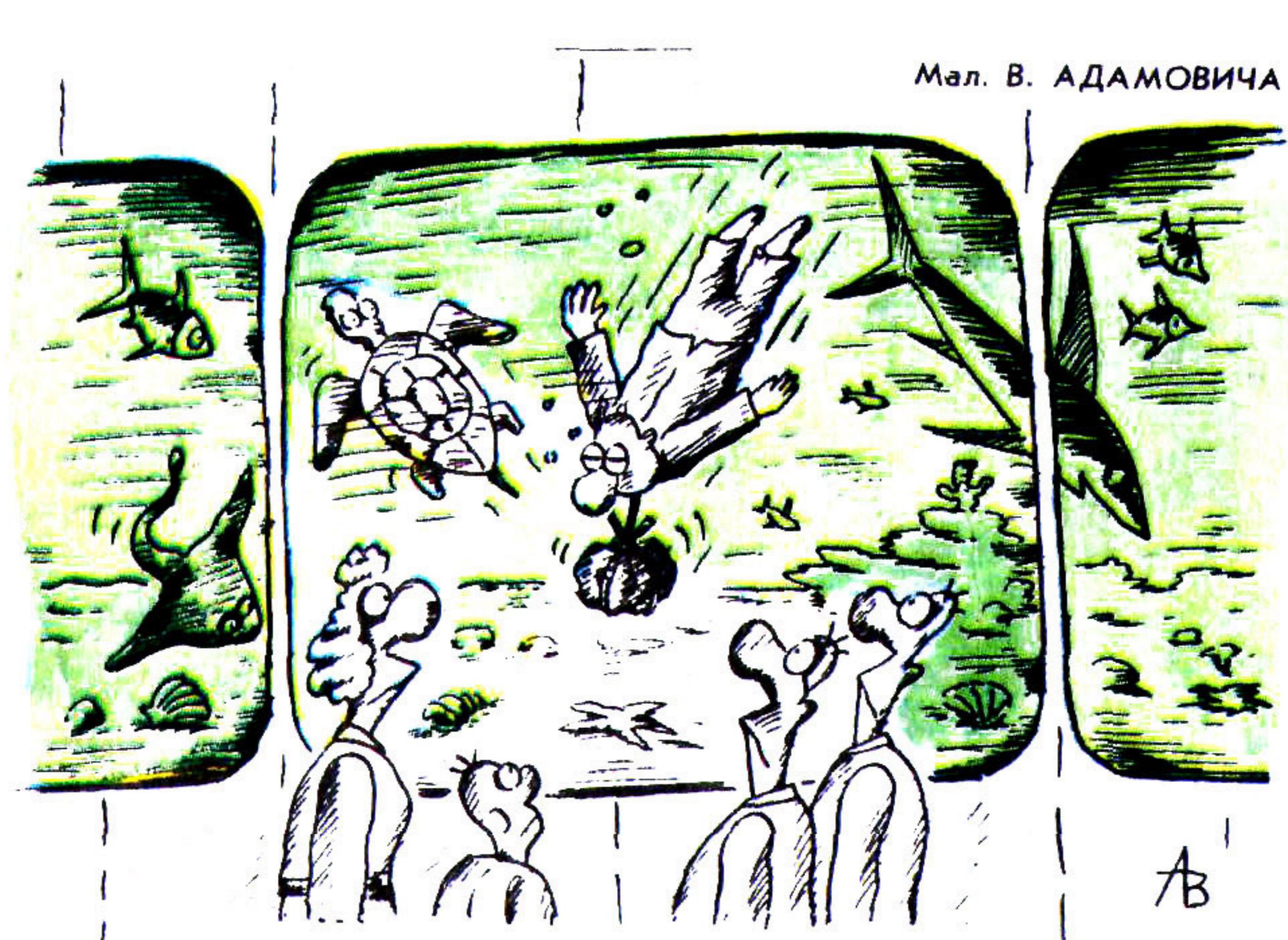
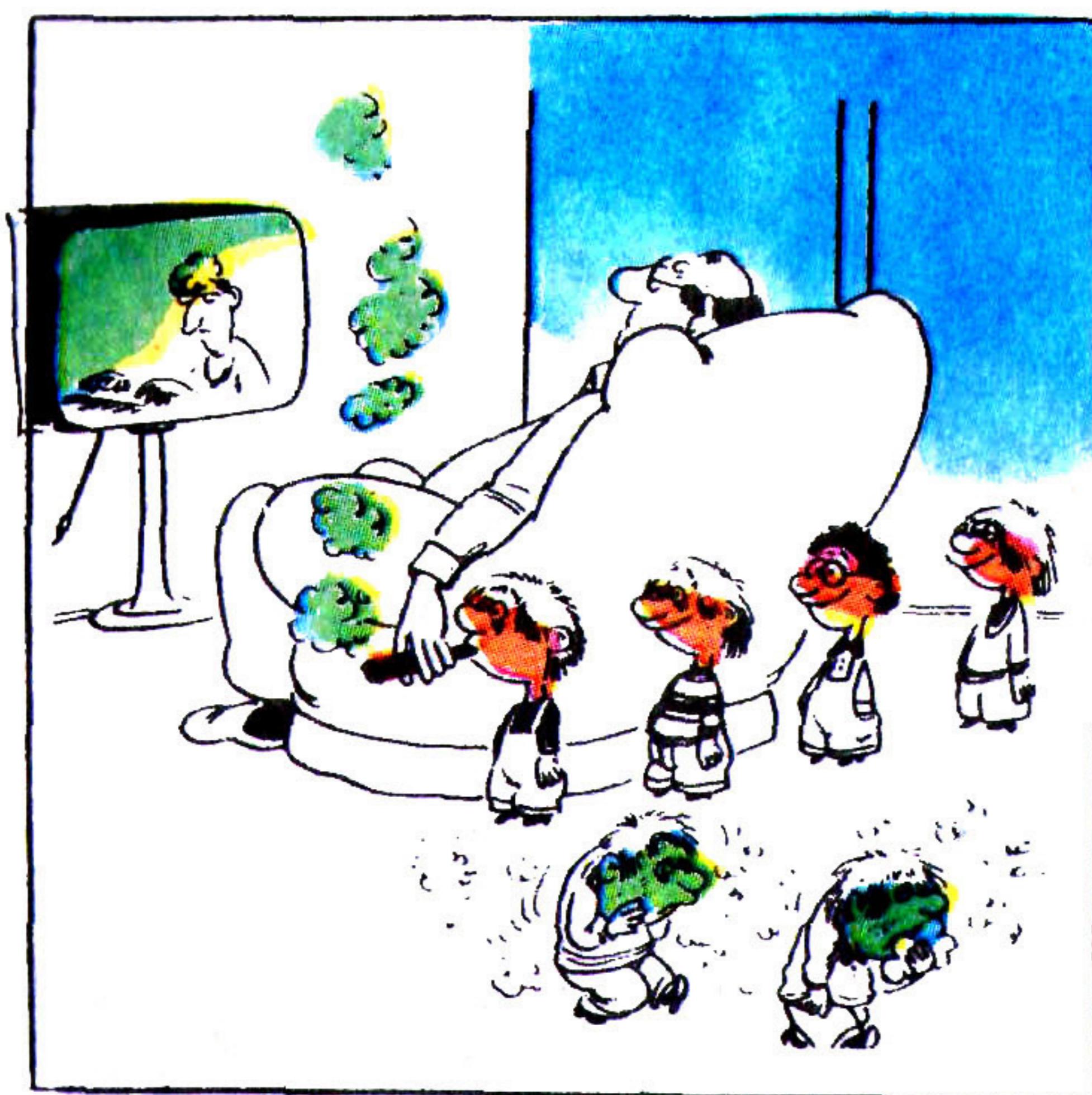
Він: — Я так і думав. Ви вже застарі до науки.

РІЗНИЦЯ

Гість єсть і кривиться. Кельнер питає:

— Чи забагато солі в зупі?

— Ні, замало зупи в солі.

Мал. В. АДАМОВИЧА

● ПОЩАСТИТЬ БІЛЬШЕ

Багатий дід, закоханий у юну манекенницю, радиться з другом дитинства:

— Як ти вважаєш, якщо я скажу, що мені сімдесят два, вийде вона за мене заміж? Чи, може, скинути десяток років?

— Гадаю, — відповідає друг, — тобі пощастить більше, якщо ти скажеш, що розміняв дев'яносто.

● ДОПОМОГА

Чоловік повертається додому і застас дружину у ліжку з негром.

— Що відбувається?! — обурюється він.

— Тихіше, — підносить палець до губ жінка.

— Це гуманітарна допомога з Африки.

● ЧОМУ — БОКОМ?


Перехожий придувляється до похованальної процесії і питає у чоловіка, що іде за труною:

— Кого ховаєте?

— Тещу.

— А чому труну боком тримаєте?

— Бо коли на спину перевертаємо, вона хропіти починає.

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.
Редакційна колегія:
А. ВАРЕНІЦЯ, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ [головний художник], Ю. ІЩЕНКО.

Коректор Н. АНАНЬІНА. Технічний редактор А. ОБЕРТИНСЬКИЙ.

Здано до набору 24.11.95. Підписано до друку 11.12.95. Папір офсетний. Формат 60 × 84/8. Друк. арк. 1.82. Умовн. друк. арк. формат 60 × 84. Ціна авт. копії 110.7. Актуальний періодичний видання № 10/96.

Адреса редакції: 332041, м. Кам'янка-Бузька, вул. Свободи, 41-211, тел. 2-21-16.

Кореспонденції та замовлення: Кам'янка-Бузька, вул. Свободи, 41-211, тел. 2-21-16.

Друк. арк. 1.82. Умовн. друк. арк. формат 60 × 84. Ціна авт. копії 110.7. Актуальний періодичний видання № 10/96.

Замовлення 0165539. Тираж 15000 прим.